

4900
ΕΠΑΜ. Α. ΓΙΑΝΝΙΚΑΚΙ
Πρωτοβαθμίου του ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΑΡΡΕΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΘΕΙΣΑ ΕΠΙ ΤΟ ΒΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ι. ΚΑΤΡΑΣ καὶ Ν. ΚΑΡΑΚΙΖΗΣ

1964
ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ Ι. ΚΑΤΡΑ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΑΚΙΖΗ

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ πονή-
σαντος καταδιώκεται.

Εὐχαριστίαι

Ἄδεια τοῦ Ἀποκρ. Ὑπουργείου τῆς Παιδείας,
καὶ ἐγκρίσει τῆς Κεντρ. ἐκπαιδ. ἐπιτροπῆς τῶν Πατριαρχείων

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ»

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

X

Προσευχή.

Με τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν
τὸν Θεὸν εὐχαριστῶ
εἰς αὐτὸν ζωὴν, ὑγείαν
καὶ τὰ πάντα χρεωστῶ.

Τῶν καλῶν εἶνε πηγὴ,
χάριτας μᾶς χορηγεῖ.

Εἰς τὸν οὐρανὸν θαυμάζω
τόσα σώματα λαμπρά.

Πάλιν εἰς τὴν γῆν κυττάζω,
βλέπω ἔργα θαυμαστά.

Τί σοφός, τί ἀγαθός
εἰς ἡμᾶς εἶν' Ὁ Θεός

ὦ Θεέ μου, φώτισέ με
 ν' ἀγαπῶ τὰς ἀρετάς.
 ὦ Θεέ, ὀδήγησέ με
 εἰς τὰς πράξεις τὰς καλὰς.
 Δίδε μου, Θεέ, χαρὰν
 καὶ καρδίαν καθαρὰν.

Τὸ σχολεῖον.

Τὸ σχολεῖον εἶνε οἰκοδόμημα, ὅπως καὶ ἡ οἰκία. Ἔχει θεμέλια, τοίχους, θύρας, παράθυρα, ὀροφήν, στέγην καὶ δωμάτια.

Τὰ δωμάτια τοῦ σχολείου εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας. Ἐντὸς αὐτῶν ὑπάρχουσι θρανία, μελανοπίνακες, ἔδραι, γεωγραφικοὶ χάρται, εἰκόνες διαφόρων ζώων καὶ ἄλλα. Ὅλα ταῦτα λέγονται σχολικὰ σκεύη.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἔρχονται οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτραι, διὰ νὰ μάθωσι γράμματα. Τὰ καλὰ παιδία εἶνε ἐπιμελῆ,

δὲν βλάπτουσι τὰ σχολικὰ σκεύη καὶ προσέχουσιν εἰς ὅ,τι λέγῃ ὁ διδάσκαλος.

Τὸ σχολεῖον καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ δὲν εἶνε κτῆμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπως ἡ οἰκία. Τὸ σχολεῖον ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου, ὅπου εὐρίσκεται. Διὰ τοῦτο λέγεται δημόσιον οἰκοδόμημα. Δημόσια οἰκοδομήματα εἶνε καὶ οἱ ναοί, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ὀρφανοτροφεῖα, τὰ πτωχοκομεῖα καὶ ἄλλα.

Ἡ ὥρα τοῦ σχολείου.

Μαθηταί, τὸ ἔργον κράζει καὶ ἡ ὥρα πλησιάζει, πληρὲς καθαρῶν θρανίων περιμένει τὸ σχολεῖον.

Εὐπειθῆ, καλὰ παιδία, ὑπὸ μάλις τὰ βιβλία καὶ χωρὶς νὰ θορυβῆτε πρὸς τὴν τάξιν προχωρεῖτε.

Πᾶσα ἡ διάνοιά σας
ἔστω εἰς τὸ μάθημά σας
ἂν καλῶς ἀποκριθῆτε,
πόσον, πόσον θὰ χαρῆτε!

✕ Ὁ ναός.

Ὁ ναός εἶνε οἰκοδόμημα δημόσιον, ὅπως καὶ τὸ σχολεῖν. Ὁ ναός διαιρεῖται εἰς τὸν νάρθηκα, εἰς τὸν κυρίως ναὸν καὶ εἰς τὸ ἅγιον βῆμα. Ἐντὸς τοῦ κυρίως ναοῦ ὑπάρχει πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ ἀρχιερατικὸς θρόνος, ὅπου στέκεται ὁ ἀρχιερεὺς πρὸς τὰ ἀριστερὰ δὲ εἶνε ὁ ἄμβων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναβαίνει ὁ διάκονος καὶ ἀναγινώσκει τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ κρέμανται πολλαὶ κανδῆλαι καὶ πολυέλαιοι.

Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος εὐρίσκεται ἡ ἅγια Τράπεζα. Ἐκεῖ στέκονται οἱ ἱερεῖς καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ ἅγιον βῆμα χωρίζεται ἀπὸ τὸν ναὸν διὰ τοῦ εἰκονοστασίου. Ἐπὶ τοῦ εἰκονοστασίου, καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ εἶνε αἱ εἰκόνες τῶν ἁγίων. Ἄνωθεν τοῦ νάρθηκος εἶνε ὁ γυναικωνίτης, ὅπου στέκονται αἱ γυναῖκες.

Ἐξωθεν τοῦ ναοῦ εἶναι τὸ κωδωνοστάσιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμανται οἱ κώδωνες. Οἱ κώδωνες μᾶς προσκαλοῦσιν εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσευχώμεθα ὅλοι μαζί.

Εἰς τὸν ναὸν μεταβαίνομεν τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτὰς καὶ προσευχώμεθα εἰς τὸν ἀγαπητὸν Θεόν. Ὁ ναός λέγεται καὶ οἶκος τοῦ Θεοῦ.

✕ Ἡ καλὴ συμβουλή.

Ὅταν πηγαίνῃς εἰς τὸν ναόν, παιδίον, πρέπει νὰ φρονῆς, ὅτι εἰς τὸν ἴδιον Θεόν, εἰς τὸν Πλάστην ἴσχυεις νὰ φανῆς.

Γι' αὐτὸ μ' εὐλάβειαν πολλήν
τὴν θύραν πρέπει νὰ ἐμβῆς,
καὶ νὰ προβῆς μὲ συστολήν
κοντὰ ἕως τοὺς ἄλλους εὐσεβεῖς.

Νὰ στρέψῃς πρὸς τὸ ἱερόν,
πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ·
νὰ κάμῃς τρεῖς φοραὶς σταυρὸν
καὶ νὰ σταθῆς καλῶς αὐτοῦ.

Ἄκουε δὲ μὲ προσοχήν
καὶ μὲ καρδίαν ἀνοικτήν
τοῦ λειτουργοῦ τὴν προσευχήν,
τοὺς ὕμνους πρὸς τὸν Λυτρωτὴν.

Τὸ ἡμερονύκτιον.

Μία ἡμέρα καὶ μία νύξ ἀποτελοῦσιν
ἐν ἡμερονύκτιον. Τὸ ἡμερονύκτιον ἔχει
εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Ἡ ὥρα διαιρεῖ-
ται εἰς ἐξήκοντα μέρη. Τὰ μέρη ταῦτα
τῆς ὥρας λέγονται λεπτά.

Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει τὴν πρωίαν καὶ
διαρκεῖ μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας λέγεται με-
σημβρία.

Τὸ μέσον τῆς νυκτὸς λέγεται μεσο-
νύκτιον.

Τὴν πρωίαν οἱ ἄνθρωποι ἐξυπνοῦσι
καὶ ἀρχίζουν τὰς ἐργασίας των. Τὴν
μεσημβρίαν γευματίζουν καὶ ἀναπαύ-
ονται ὀλίγον. Τὴν ἐσπέραν παύουσι τὰς
ἐργασίας των καὶ δειπνοῦσι. Τὴν νύκτα
κοιμῶνται καὶ ἀναπαύονται ἀπὸ τοὺς
κόπους τῆς ἡμέρας.

Τὴν νύκτα καὶ τὰ περισσότερα ζῶα
ἀναπαύονται.

Τὸ ἡμερονύκτιον.

Πρωὶ ὁ ἥλιος βγαίνει
ἀπ' τὴν Ἀνατολήν·
τὸ βράδυ καταβαίνει
μ' ὀλόχρυσον στολὴν
νὰ κοιμηθῆ ἕως τῆ Δύσι,

Μὰ ὕπνος πρὶν τὸν πάρη
ἀφίνει προσταγῇ
᾿ς τὰ ἄστρα, ᾿ς τὸ φεγγάρι
νὰ φέγγουνε τὴ γῆ,
ὡς ποῦ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος. Μῆνες.

Ἔτος. Ὁραὶ τοῦ ἔτους.

Ἐπτὰ ἡμέραι ἀποτελοῦσι μίαν ἐβδομάδα.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος ὀνομάζονται Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ καὶ Σάββατον.

Ἐξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐργαζόμεθα, τὴν δὲ Κυριακὴν παύομεν τὰς ἐργασίας μας καὶ ἀναπαυόμεθα.

Τὴν Κυριακὴν ἐορτάζομεν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Τέσσαρες ἐβδομάδες καὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι ἀποτελοῦσιν ἓνα μῆνα.

Δώδεκα μῆνες ἀποτελοῦσιν ἓν ἔτος.

Οἱ δώδεκα μῆνες τοῦ ἔτους ὀνομάζονται Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος, Μάιος, Ἰούνιος, Ἰούλιος, Αὐγούστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος. Ἐξ αὐτῶν ἑπτὰ ἔχουσιν ἀπὸ τριάκοντα μίαν ἡμέρας. Οἱ μῆνες οὗτοι εἶνε οἱ ἐξῆς· ὁ Ἰανουάριος, ὁ Μάρτιος, ὁ Μάιος, ὁ Ἰούλιος, ὁ Αὐγούστος, ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος. Τέσσαρες δὲ ἔχουσιν ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας καὶ εἶνε οἱ ἐξῆς· ὁ Ἀπρίλιος, ὁ Ἰούνιος, ὁ Σεπτέμβριος καὶ ὁ Νοέμβριος.

Ὁ Φεβρουάριος ἔχει εἴκοσιν ὀκτὼ καὶ ἐνίστε εἴκοσιν ἐννέα ἡμέρας.

Ὡστε ὅλαι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους εἶνε τριακόσiai ἐξήκοντα πέντε καὶ ἐνίστε τριακόσiai ἐξήκοντα ἕξ.

Τὸ ἔτος διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ὠραὶ τοῦ ἔτους.

Ἐκάστη ὥρα τοῦ ἔτους διαρκεῖ
τρεῖς μῆνας.

Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους ὀνομά-
ζονται· Ἀνοιξίς ἢ ἔαρ, θέρος, φθινό-
πωρον καὶ χειμῶν.

✕ Ἡ ἀνοιξίς.

Ἡ ἀνοιξίς διαρκεῖ τρεῖς μῆνας.
Μῆνες τῆς ἀνοίξεως εἶνε ὁ Μάρτιος,
ὁ Ἀπρίλιος καὶ ὁ Μάιος.

Τὴν ἀνοιξιν αἱ ἡμέραι ἀρχίζουσι νὰ
γίνωνται μεγαλείτεροι καὶ αἱ νύκτες
μικρότεροι.

Τὴν ἀνοιξιν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄλλα
φυτὰ στολίζονται μὲ φύλλα καὶ μὲ
ἄνθη. Τότε ὅλη ἡ γῆ εἶνε καταπρά-
σινος καὶ ἀνθοστόλιστος,

Αἱ χελιδόνες καὶ ἄλλα πτηνὰ ἐπι-
στρέφουσι τὴν ἀνοιξιν ἀπὸ τὰς θερμο-
τέρας χώρας. Κτίζουσι τὰς φωλεάς των

καὶ γεννῶσιν ὡὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρ-
χονται οἱ νεοσσοῖ των.

✕ Τὸ θέρος.

Μετὰ τὴν ἀνοιξιν ἀρχίζει τὸ θέρος
καὶ διαρκεῖ τρεῖς μῆνας. Μῆνες τοῦ θέ-
ρους εἶνε ὁ Ἰούνιος, ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ
Αὔγουστος.

Τὸ θέρος αἱ ἡμέραι εἶνε μεγαλείτε-
ροι ἀπὸ τὰς νύκτας. Ὁ ἥλιος εἶνε καυ-
στικός καὶ ἡ θερμότης ὑπερβολικὴ. Τό-
τε ἐνδυόμεθα ἐλαφρὰ φορέματα, διὰ νὰ
μὴ ἰδρώνωμεν.

Τὸ θέρος ὀριμάζουσιν ὁ σῖτος, ἡ
κριθὴ καὶ τὰ ἄλλα γεννήματα. Οἱ δὲ
γεωργοὶ θερίζουσι καὶ ἀλωνίζουσιν αὐ-
τά. Κατὰ τὸ θέρος αἱ ἄμπελοι εἶνε κα-
ταπράσινοι καὶ αἱ σταφυλαὶ ὀριμάζου-
σιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Αἱ μηλέαι, αἱ
ἀπιδέαι καὶ τὰ ἄλλα καρποφόρα δένδρα
εἶνε κατάφορτα ἀπὸ καρπούς.

Τὸ θέρος γίνονται αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολείων καὶ παύουσι τὰ μαθήματα ἐπὶ δύο μῆνας.

✕ Τὸ φθινόπωρον.

Μετὰ τὸ θέρος ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον. Μῆνες τοῦ φθινοπώρου εἶνε ὁ Σεπτέμβριος, ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος.

Τὸ φθινόπωρον αἱ ἡμέραι ἀρχίζουν νὰ γίνονται μικρότεραι καὶ αἱ νύκτες μεγαλείτεραι.

Τότε οἱ καρποὶ τῶν δένδρων εἶνε ὠριμοὶ καὶ συναθροίζονται. Τότε τρυγῶνται αἱ σταφυλαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ὁ οἶνος.

Πολλὰ πτηνὰ φεύγουσι τὸ φθινόπωρον καὶ ὑπάγουσιν εἰς θερμότερας χώρας.

Τὰ φύλλα τῶν περισσοτέρων δένδρων κιτρινίζουσι, ξηραίνονται καὶ πίπτου-

σιν εἰς τὴν γῆν. Πολλάκις πίπτει βροχὴ καὶ ἀρχίζει τὸ ψῦχος.

Τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ φθινοπώρου ἀνοίγουσι πάλιν τὰ σχολεῖα καὶ ἀρχίζουν οἱ μαθηταὶ τὸ ἔργον των. Τότε οἱ μὲν ἐπιμελεῖς προβιβάζονται εἰς ἀνωτέραν τάξιν, οἱ δὲ ἀμελεῖς μένουσιν εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν.

✕ Ὁ χειμῶν.

Μετὰ τὸ φθινόπωρον ἔρχεται ὁ χειμῶν. Μῆνες τοῦ χειμῶνος εἶνε ὁ Δεκέμβριος, ὁ Ἰανουάριος, καὶ ὁ Φεβρουάριος.

Τὸν χειμῶνα αἱ ἡμέραι εἶνε μικραὶ καὶ αἱ νύκτες πολὺ μεγάλαι. Τὸ ψῦχος εἶνε πολὺ καὶ εἰς πολλὰ μέρη πίπτει χιῶν.

Τὸν χειμῶνα ἐνδύομεθα χονδρὰ καὶ θερμὰ ἐνδύματα.

Τὸν χειμῶνα ἐορτάζομεν τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ νέον ἔτος. Τὸ νέον ἔτος

ἀρχίζει τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου. Ἐὰν παιδιὰ τότε λαμβάνουσι δῶρα ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς των.

Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους.

Ἄνθη εὐμορφα μοιράζει
τῆς ἀνοιξέως ἡ ὥρα
ὄλ' ἡ γῆ εὐωδιάζει
καὶ γελοῦν οἱ οὐρανοί.

Τὸ καλὸ τὸ καλοκαίρι
ἔχει πλούσια τὰ δῶρα
καὶ γλυκεῖς καρποὺς μᾶς φέρει
καὶ χαρὰν μᾶς προξενεῖ.

Φθινοπώρου ἄρα φθάνει,
ἢ βροχὴ τὸ δάσος ραίνει
βαθμηδὸν τὸ δένδρον χάνει
τὴν προτέραν του μορφὴν.

Ὁ χειμῶν βαρὺς ἐνσκήπτει
καὶ χιῶν τὴν γῆν λευκαίνει
καὶ πυκνὴ ὀμίχλη κρύπτει
τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν.

Πόλεις καὶ χωρίον.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν ἢ μία μακρὰν τῆς ἄλλης. Ὑστερον ὅμως ἤρχισαν νὰ κτίζωσι τὴν μίαν οἰκίαν πλησίον τῆς ἄλλης, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔγειναν τὰ χωρία καὶ αἱ πόλεις.

Εἰς τὰ χωρία ὑπάρχουσιν ὀλιγώτεροι οἰκίαι παρὰ εἰς τὰς πόλεις. Αἱ οἰκίαι τῶν πόλεων εἶνε μεγαλείτεροι καὶ ὠραιότεροι ἀπὸ τὰς οἰκίας τῶν χωρίων.

Καὶ αἱ ὁδοὶ τῶν πόλεων εἶνε μεγαλείτεροι καὶ εὐρύτεροι ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν χωρίων.

Εἰς τὰ χωρία ὑπάρχει συνήθως εἰς ναὸς καὶ ἓν σχολεῖον. Εἰς τὰς πόλεις ὑπάρχουσι πολλοὶ ναοὶ καὶ πολλὰ σχολεῖα.

Ἐκτὸς τῶν ναῶν καὶ σχολείων ὑπάρχουσιν εἰς τὰς πόλεις νοσοκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, στρατῶνες, θέατρα καὶ
(Παιδικὰ Ἀναγνώσματα. Ἔτος 6'.)

ἄλλα κτίρια. Τινὲς πόλεις εἶνε πλησίον τῆς θαλάσσης. Αὗται λέγονται παραθαλάσσιαι ἢ παράλιαι πόλεις. Ἄλλαι πόλεις εἶνε μακρὰν τῆς θαλάσσης. Αὗται λέγονται μεσόγειοι πόλεις.

Οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῶν χωρίων εἶνε γεωργοί. Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων εἶνε συνήθως τεχνῖται, ἔμποροι, ὑπάλληλοι καὶ λόγιοι.

Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων λέγονται πολῖται. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ὀνομάζονται χωρικοί.

✱ Σκύλος καὶ πετεινός.

Εἷς σκύλος καὶ εἷς πετεινός ἀπεφάσισαν μίαν φοράν νὰ ταξειδεύσωσιν εἰς μίαν μακρινὴν πόλιν. Ἐκίνησαν λοιπὸν πολὺ πρῶι, περιεπάτησαν ἔλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ἑσπέρας ἔφθασαν εἰς ἓν δάσος. Ἐκεῖ ἠναγκάσθησαν νὰ

κοιμηθῶσι, μέχρι ὅτου ἐξημερώσῃ. Καὶ ὁ μὲν πετεινὸς ἀνέβη ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους ἐνὸς ὑψηλοῦ δένδρου, ὁ δὲ σκύλος ἐκοιμήθη κάτω εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου.

Τὴν αὐγὴν ἤρχισεν ὁ πετεινὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ φωνάζῃ. Μία ἀλώπηξ, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκεῖ πλησίον τὴν φωλεάν της, καθὼς ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ, ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἄφ' οὗ δὲ ἐστάθη κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον εἶπεν εἰς τὸν πετεινόν· «Καλῶς ἦλθες, φίλε πετεινέ. Ἔλα κάτω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν φωλεάν μου. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὲ φιλεύσω». Ὁ πετεινὸς ἐνόησεν, ὅτι ἡ ἀλώπηξ ἤθελε νὰ τὸν ἀπατήσῃ, καὶ διὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ εἶπε· «Σὲ εὐχαριστῶ, φίλη μου. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἔλθω εἰς τὴν φωλεάν σου, ἀλλ' ἡ θύρα εἶνε κλειστὴ καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξέλθω. Εὐπνησε,

σέ παρακαλῶ, τὸν θυρωρόν, ὁ ὁποῖος κοιμᾶται μέσα εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου, καὶ εἶπέ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν».

Ἡ ἀλώπηξ, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν θυρωρόν. Ἄλλ' ἕξαφνα ὤρμησεν ὁ σκύλος, τὴν ἤρπασε μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ τὴν κατεξέσχισε.

Ἡ ἀλώπηξ καὶ χήνα.

Μίαν φοράν μία ἀλώπηξ συνέλαβε πλησίον ἐνὸς χωρίου μίαν χήναν. Ἐν ᾧ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν φάγῃ, ἡ χήνα εἶπεν εἰς αὐτήν· «Κυρία ἀλώπηξ, μίαν χάριν θὰ σοῦ ζητήσω· ἀφησέ με νὰ χορεύσω ὀλίγον καὶ ἔπειτα φάγε με». «Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ·

θὰ διασκεδάσω καὶ ἐγὼ καὶ ἡ ὄρεξις μου θὰ ἀνοίξῃ περισσότερο». Ἄφ' οὐλοπὸν ἡ χήνα ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ χορεύσῃ, ὠπισθοχώρησεν ὀλίγα βήματα, ὕψωσε τὰς πτέρυγὰς της καὶ ἤρχισε νὰ κινῆται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Ἡ ἀλώπηξ τὴν ἔβλεπε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της. Ἀλλὰ δὲν ἐγέλασε πολλὴν ὥραν. Ἡ χήνα, ἐν ᾧ ἐχόρευεν, ἐκτύπησεν ἕξαφνα μὲ πολλὴν δύναμιν τὰ πτερά της καὶ ἐπέταξε μὲ μεγάλην ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου.

Ἐκπληκτος ἡ ἀλώπηξ καὶ μὲ ἀνοιχτὸν στόμα παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα της τὴν χήναν, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινεν ἀφαντος. Λυπημένη τότε καὶ κατεντροπιασμένη ἡ ἀλώπηξ, διότι τὴν ἠπάτησε μία χήνα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν της χωρὶς τροφήν.

✕ Οἱ δύο πετεινοί.

Εἰς τὴν αὐλὴν ἑνὸς χωρικοῦ ἔζων πολλαὶ ὄρνιθες καὶ δύο πετεινοί. Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο πετεινοί, ἐν ᾧ ἔτρωγον ἐφιλονίκησαν καὶ ἤρχισαν νὰ παλαίωσι καὶ νὰ τύπτη ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐτρεξάν πολλαὶ ὄρνιθες νὰ τοὺς συμβιάσωσιν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Οἱ πετεινοὶ ἐπάλαιον μὲ περισσότερον πείσμα.

Ἵστερον ἀπὸ πολλὴν ὥραν ὁ εἰς πετεινὸς ἐνίκηθη καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τοῦ ἐκρύβη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς. Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν τοῖχον καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειάν του ἤρχισε νὰ διαλαλῇ τὴν νίκην του.

Ἄλλὰ δυστυχία του! Ἡ ὑπερηφάνειά του τὸν κατέστρεψε. Τὴν ὥραν ἐκείνην διήρχετο ἄνωθεν αὐτοῦ εἰς ἰέ-

ραξ. Οὗτος, καθὼς εἶδε τὸν πετεινὸν ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον, ὤρμησε, τὸν συνέλαβε μὲ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς του καὶ τὸν ἔφαγε.

✕ Τράγος καὶ ἀλώπηξ.

Εἰς τράγος καὶ μία ἀλώπηξ κατέβησαν μίαν ἡμέραν εἰς ἕν πηγάδιον, διὰ νὰ πίωνσι νερόν. Ἄφ' οὗ ἔπιον καὶ ἐχώρτασαν, τότε ἤρχισεν ὁ τράγος νὰ σκέπτηται, πῶς θὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸ πηγάδιον. Ἐλυπεῖτο πολὺ καὶ ἔλεγεν εἰς τὴν ἀλώπεκα· «Δυστυχία μας! Δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ μέσα καὶ θὰ ἀποθάνωμεν».

Ἡ ἀλώπηξ, ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ τράγου, εἶπεν εἰς αὐτόν· «Μὴ λυπεῖσαι, φίλε μου. Ἐγὼ ἐσκέφθην ἕνα πολὺ εὐκόλον τρόπον, διὰ νὰ ἐξέλθωμεν

καὶ οἱ δύο. Στήριξε σὺ τοὺς ἐμπροσθί-
 ους πόδας σου εἰς τὸν τοῖχον τοῦ πηγα-
 δίου καὶ κλῖνε τὰ κέρατά σου πρὸς τὸ
 στόμιον. Ἐγὼ ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς αὐτὰ
 καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πηδῶ εἰς τὸ στόμιον τοῦ
 πηγαδίου· σύρω ἔπειτα καὶ σὲ ἔξω, καὶ
 κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σωζόμεθα καὶ οἱ
 δύο».

«Καλὰ λέγεις», εἶπεν ὁ τράγος. «Τὸ
 σχέδιόν σου εἶνε πολὺ καλόν». Καὶ χω-
 ρὶς νὰ σκεφθῆ ἔκαμεν ὅ,τι εἶπεν εἰς αὐ-
 τὸν ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ. Ἀνέβη λοιπὸν
 αὐτὴ εἰς τὰ νῶτά του, ἔπειτα εἰς τὰ
 κέρατά του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἐν πήδημα
 εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδιον.

Ὁ τράγος περιέμενε τότε νὰ σύρῃ
 ἡ ἀλώπηξ καὶ αὐτὸν ἔξω. Ἀλλ' ἐ-
 κείνη ἐγέλα, διότι ἐπίστευεν ὁ ἀνόη-

τος, ὅτι μία ἀλώπηξ δύναται νὰ σύ-
 ρῃ ἀπὸ τὸ πηγάδιον ἓνα τράγον.

Ἐμεινε λοιπὸν ἐκεῖ ὁ ἄθλιος καὶ ἤρ-
 χισε νὰ κατηγορῇ τὴν ἀλώπεκα, ὅτι
 δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ ὅτι
 ἐξ αἰτίας της θὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ πηγά-
 διον.

Τότε ἡ ἀλώπηξ εἶπεν εἰς αὐτόν.
 «Ὅχι ἐξ αἰτίας μου, τράγε, ἀλλὰ ἀπὸ
 τὴν ἀνοησίαν σου θὰ ἀποθάνῃς μέσα εἰς
 τὸ πηγάδιον· διότι, ἂν εἶχες τόσον νοῦν
 εἰς τὴν κεφαλὴν σου, ὅσας τρίχας ἔχεις
 εἰς τὸν πῶγωνα, δὲν θὰ κατέβαινες εἰς τὸ
 πηγάδιον, πρὶν σκεφθῆς πῶς θὰ ἀνέβαι-
 νες.

~~Ἡ~~ ἄλεποῦ καλογρηά.

Σὰν δὲν εἶχέ τι νὰ φάῃ
 μὴ ἄλεποῦ πονηρεμένη
 ἀπεφάσισε νὰ πάῃ
 καὶ καλογρηὰ νὰ γένη.

Τρεῖς κοκόροι, ποῦ δὲν ἔχουν,
ἔς τὸ κεφάλι ἴλιγη γνῶσι,
τὴν πιστεύουνε καὶ τρέχουν
τὴν εὐχή της νὰ τοὺς δώση.

Μπαίνουν μέσα ἔς τὸ κελλί της,
τοὺς ἔξεμολογᾷ ἐκείνη
καὶ κουνεῖ τὴν κεφαλή της
καὶ συγχώρεσι τοὺς δίνει.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ ἄρα
καθὼς ἦτον πεινασμένη
τοὺς ἀρπάζει· κ'εῖνε τώρα
καὶ οἱ τρεῖς συγχωρημένοι.

Καὶ ἡ ἀλεποῦ τοὺς κλαίει,
τοὺς μοιρολογᾷ καὶ λέει·
«Ἔτσι τὴν παθαίνουν ὅσοι
ἔχουνε κοκόρου γνῶσι!»

● Ψεύστης βοσκός.

Εἷς μικρὸς βοσκὸς ἔβοσκε τὰ πρό-
βατὰ του πλησίον τοῦ χωρίου του. Μί-
αν ἡμέραν, διὰ νὰ παίξῃ, ἐσκέφθη νὰ

ἀπατήσῃ τοὺς χωρικοὺς. Χωρὶς λοιπὸν
νὰ ἔλθουν λύκοι εἰς τὰ πρόβατά του,
ἤρχισε νὰ φωνάζῃ· «Λύκοι εἰς τὰ πρό-
βατὰ μου, λύκοι! Τρέξατε δι' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ!» Οἱ χωρικοὶ ἤκουσαν τὰς
κραυγὰς τοῦ βοσκοῦ καὶ ἔτρεξαν ἄλ-
λοι μὲ ρόπαλα, ἄλλοι μὲ ἀξίνια καὶ
ἄλλοι μὲ ὄπλα, διὰ νὰ φονεύσωσι τοὺς
λύκους. Ἀλλὰ δὲν εὔρον λύκους καὶ ἐ-
πέστρεψαν εἰς τὰς ἐργασίας των. Ὁ δὲ
ψεύστης βοσκὸς ἔχαιρε καὶ ἐγέλα, διό-
τι ἠπάτησε τόσοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ παιγνίδιον αὐτὸ ἤρρεσεν εἰς τὸν
ἀνόητον καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέ-
ρας ἤρχισε πάλιν νὰ φωνάζῃ, ὅτι λύ-
κοι ὤρμησαν εἰς τὸ ποίμνιόν του. Οἱ
χωρικοὶ ἔτρεξαν καὶ πάλιν διὰ νὰ σώ-
σωσι τὰ πρόβατά του, ἀλλὰ δὲν εὔρον
λύκους. Ἐνόησαν πλέον, ὅτι ἐψεύδετο
ὁ βοσκός, καὶ ἔφυγον καταθυμωμένοι.

Μίαν ἡμέραν ἦλθον πραγματικῶς λύκοι. Τότε ὁ μικρὸς βοσκὸς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του. «Λύκοι εἰς τὰ πρόβατά μου! Τρέξατε νὰ με βοηθήσητε! Ἀλήθειαν λέγω, βοηθήσατέ με!» Πολλὴν ὥραν ἐφώναζεν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤρχετο.

Ἄλλοι ἔλεγον· «Ὁ ψεύστης θέλει νὰ μᾶς ἀπατήσῃ καὶ πάλιν, διὰ τοῦτο φωνάζει σήμερον δυνατώτερα».

Οἱ λύκοι ἄλλα πρόβατα ἔφαγον τότε καὶ ἄλλα ἔπνιζαν, ὁ δὲ ψεύστης βοσκὸς ἔμεινε χωρὶς πρόβατα.

Ποντικὸς καὶ βάτραχος.

Εἷς ποντικὸς ἤθελε νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην μικρᾶς λίμνης, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο, παρεκάλεσεν ἕνα βάτραχον νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ βάτραχος ἦτο κακὸς καὶ ἐσκέφθη νὰ βλά-

ψῆ τὸν ποντικόν. Προσεποιήθη, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· «Δέσε τὸν πόδα σου μὲ τὸν ἰδικόν μου, καὶ ἐγὼ κολυμβῶ καὶ σὲ φέρω ἀντικρῦ».

Ὁ ποντικὸς ἔκαμεν ὅ,τι εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ βάτραχος· Ὄτε ὁμῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν λίμνην, ὁ βάτραχος ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ποντικὸς ἦτο δεδεμένος ἀπὸ τὸν πόδα του, ἐβυθίσθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐπνίγη. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εὐρίσκετο ὁ δυστυχὴς νεκρὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης, ὁ δὲ βάτραχος τὸν ἔβλεπε καὶ ἐγέλα διὰ τὸ πάθημά του. Ἐν ᾧ δὲ ἔχαιρε καὶ ἐγέλα ὁ βάτραχος, διότι ἔπνιξε τὸν ποντικόν, διήρχετο ἄνωθεν εἰς ἰέραξ. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν ποντικόν, ὤρμησε καὶ τὸν συνέλαβεν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν ποντικόν ἦτο δε-

μένος καὶ ὁ βάτραχος. Ἀνέσυρε λοιπὸν καὶ τοῦτον ὁ ἰέραξ καὶ ἔφαγε καὶ τοὺς δύο.

Ἡ νῆσσα.

Ἡ νῆσσα λέγεται καὶ πάπια. Ἡ νῆσσα εἶνε πτηνὸν μεγαλείτερον ἀπὸ τὴν ὄρνιθα. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς εἶνε μετρία, οὔτε πολὺ μεγάλη οὔτε πολὺ μικρά. Τὸ ράμφος τῆς εἶνε πλατὺ καὶ μακρόν. Τὸ σῶμα τῆς νήσσης εἶνε βαρὺ καὶ αἱ πτέρυγες μικραί. Διὰ τοῦτο ἡ νῆσσα δὲν πετᾷ εὐκόλως. Οἱ πόδες τῆς εἶνε βραχεῖς καὶ ἔχουσιν ἀνὰ τέσσαρας δακτύλους, τρεῖς ἔμπροσθεν καὶ ἓνα ὀπισθεν. Οἱ ἔμπρόσθιοι δάκτυλοι συνδέονται μὲ ἐν λεπτὸν δέρμα.

Τὸ πτέρωμα τῆς νήσσης ἔχει χρώματα ποικίλα καὶ εἶνε πυκνὸν καὶ ἀδιάβροχον.

Ἡ νῆσσα προτιμᾷ νὰ ζῆ ἐντὸς τῶν ὑδάτων παρὰ εἰς τὴν ξηράν. Μεταχειρίζεται τοὺς πόδας τῆς ὡς κώπας καὶ κολυμβᾷ εὐκόλως καὶ ταχέως. Τὰ ὠὰ τῆς νήσσης εἶνε μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ ὠὰ τῆς ὄρνιθος. Ἡ νῆσσα ἐπωάζει τέσσαρας ἡμέρας. Οἱ νεοσσοὶ τῆς νήσσης, μόλις ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰ ὠὰ, πηδῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κολυμβῶσι μὲ τὴν μητέρα των.

Ἡ νῆσσα εἶνε λαίμαργον πτηνόν. Τρώγει σκώληκας, σπόρους, καρπούς, μικροὺς ἰχθῦς καὶ ἄλλα πράγματα.

Τὸ κρέας τῶν νησσῶν εἶνε νόστιμον καὶ τὰ ὠὰ των θρεπτικά.

Ὑπάρχουσι καὶ ἄγριαι νῆσσαι. Αὗται ἔχουσι πτέρυγας μακράς καὶ πετῶσιν εὐκόλως καὶ ταχέως. Ἀγαπῶσι καὶ

αὐταὶ νὰ ζῶσιν, ὅπου ὑπάρχουσιν ὕδα-
τα. Τὰς ἀγρίας νήσας κυνηγοῦσι διὰ
τὸ νόστιμον κρέας των.

Τέττιξ καὶ μύρμηκες.

Μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, ἐπειδὴ
ἐβράχησαν αἱ τροφαὶ τῶν μυρμηκῶν,
οὗτοι ἔφερον αὐτὰς ἔξω ἀπὸ τὰς φωλεάς
των, διὰ νὰ ξηρανθῶσιν. Εἷς τέττιξ, ὁ
ὁποῖος ἐπείνα πολύ, ὅταν εἶδε τὰς τροφάς,
ἐπλησίασε τοὺς μύρμηκας καὶ εἶπε·
«Καλοὶ μου μύρμηκες, δώσατε καὶ εἰς
ἐμὲ τὸν πτωχὸν ἓνα κόκκον σίτου, διὰ νὰ
μὴ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν».

Οἱ μύρμηκες ἠρώτησαν τότε αὐτόν·
«Τί ἔκαμνες τὸ θέρος καὶ δὲν συνήθροι-
ζες τροφάς, διὰ νὰ ἔχῃς τώρα τὸν χει-
μῶνα ;»

«Ὅλον τὸ θέρος ἔκαθήμην ἐπάνω εἰς
τὰ δένδρα καὶ ἔψαλλον», ἀπήντησεν ὁ
τέττιξ. Οἱ μύρμηκες, ὅταν ἤκουσαν τοὺς
λόγους τούτους, ἐγέλασαν καὶ εἶπον εἰς
αὐτόν· «Ἄφ' οὗ τὸ θέρος ἔψαλλες, τώρα
τὸν χειμῶνα χόρευε».

Τέττιξ καὶ μύρμηξ.

Καλοκαίρι κί' ἀνοιξι,
ὅταν εἶνε τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζίζηκας
τὴν περνάει μὲ τραγούδια.

Τὰ λουλούδια πέρασαν.
Ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγη
καὶ πεινᾷ ὁ ζίζηκας
καὶ δὲν ἔχει τι νὰ φάγη.

Ἔρχεται ἔς τὸν γείτονα,
τὸ προβλεπτικὸ μυρμηκι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν
ἓνα σπόρο ἢ σκωλῆκι.

(Παιδικὰ Ἀναγνώσματα. Ἔτος β'.)

Τὸ μυρμηκὶ ἐκθαμβὸν
ἔρωτᾷ· «Καλέ μου γείτον,
δὲν μοῦ λές τί ἔκαμνες
καλοκαίρι ὅταν ἦτον ;»

— «Τραγωδοῦσα, φίλε μου,
ὅσῳ ἦτο καλὴ ὥρα».

— «Τραγωδοῦσες; εὐγέ σου!
χοροπήδα λοιπὸν τώρα».

Ἵνος καὶ λύκος.

Εἷς ὄνος μίαν φοράν, ἐν ᾧ ἔτρεχεν,
ἐπάτησεν ἐν καρφίον. Ὁ δυστυχὴς ὑ-
πέφερε πολὺ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ
περιπατήσῃ καλῶς ἀπὸ τοὺς πόνους.
Ἵστερον ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας κα-
τῶρθωσε μὲ πολὺν κόπον νὰ ὑπάγῃ
εἰς ἐν λειβάδιον, τὸ ὁποῖον ἦτο πλη-
σίον τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ εὗρεν ἀφθονα
χόρτα καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ πολ-

λὴν ὄρεξιν. Ἄλλ' ἔξαφνα, ἐν ᾧ ἔτρω-
γεν, εἶδεν ὄχι πολὺ μακρὰν ἕνα λύ-
κον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο κατ' ἐπάνω του.
Ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
νὰ τρέξῃ. Ἐχαμήλωσε λοιπὸν τὰ ὦτά
του, ἔθεσε τὴν οὐράν του μεταξὺ τῶν
σκελῶν του καὶ περιέμενεν ὁ κακόμοιρος
ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν θάνατός
του.

Ἵστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἦλθεν
ὁ λύκος. Οὗτος, ἐπειδὴ ἔβλεπεν, ὅτι
ὁ ὄνος ἔμενεν ἀκίνητος, ἐσκέφθη νὰ
γελάσῃ πρῶτον μὲ αὐτὸν καὶ ἔπει-
τα νὰ τὸν φάγῃ. Ἐπλησίασε λοιπὸν
καὶ τὸν ἠρώτησεν·

«Ὀνε, τί ἔχεις καὶ εἶσαι τόσοσιν συλ-
λογισμένος ; Μήπως εἶσαι ἀσθενής ;»

«Ναί», ἀπήντησεν ὁ ὄνος μὲ χαμη-
λὴν φωνήν. «Ἐπάτησα προχθὲς ἐν καρ-
φίον, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκόμη εἰς τὸν πόδα
μου, καὶ ὑποφέρω πολὺ. Μὴ ἀποφα-

σίσης νὰ μὲ φάγῃς, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ καταπίῃς τὸ καρφίον καὶ τότε θὰ ἀποθάνῃς».

Ὁ λύκος ἐφοβήθη, ὅτε ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ ὄνου, καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ ὑψώσῃ τὸν πόδα του, διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ καρφίον.

Ὁ ὄνος παρεδέχθη καὶ ὑψώσῃ τὸν πόδα του. Ἐκυψε τότε ὀλίγον ὁ λύκος καὶ μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσε μὲ τοὺς ὀδόντας του νὰ ἐξαγάγῃ τὸ καρφίον ἀπὸ τὸν πόδα τοῦ ὄνου. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἀκόμη ἔκυπτε καὶ ἔβλεπε τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἀπὸ τὴν πληγὴν, ὁ ὄνος κατέφευγεν ἐν τόσον δυνατὸν λάκτισμα εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὥστε ὁ λύκος ἔπεσεν ἀμέσως ἀναίσθητος. Τότε ὁ ὄνος εὔρε καιρὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σταῦλον χαίρων, διότι ἐθεραπεύθη καὶ ἐσώθη ἀπὸ τὸν λύκον.

Ἐπιπλέον δὲ ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ὁ-

ταν ὁ λύκος ἀνέλαβεν, ἔλεγε μόνος του·
«Καλὰ νὰ πάθω! Διότι ἠθέλησα νὰ ἀφήσω τὴν παλαιάν μου τέχνην καὶ νὰ γείνω ἰατρός».

Ἐμπορος καὶ ὄνος.

Μίαν ἡμέραν εἰς ἔμπορος ἐφόρτωσε τὸν ὄνον του μὲ ἄλας, διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ πωλήσῃ. Εἰς τὸν δρόμον, ἐν ᾧ ἐπήγαινε, ἐγλίστησεν ὁ ὄνος καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμιον. Τὸ ἄλας τότε ἐβράχῃ καὶ πολὺ ἀπὸ αὐτὸ ἀνέλυσε. Διὰ τοῦτο, ὅτε ἐσηκώθη ὁ ὄνος, τὸ φορτίον του ἦτο ἐλαφρότερον. Τοῦτο ἤρεσεν εἰς τὸν ὄνον καὶ ἀπεφάσισε νὰ πίπτῃ εἰς τὸ νερόν, ὅσκις εἶνε φορτωμένος.

Ἐπιπλέον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἔμπορος ἐφόρτωσε πάλιν τὸν ὄνον μὲ ἄλας. Ὅτε ὁ ὄνος ἔφθασε πλησίον τοῦ

ποταμίου, ἐγλίστρησεν ἐπίτηδες καὶ ἔπεσεν εἰς αὐτό.

Ὁ ἔμπορος ἐνόησε τότε, ὅτι ὁ ὄνος ἐπίτηδες ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἐφόρτωσε λοιπὸν αὐτὸν τὴν ἄλλην ἡμέραν μὲ σπόγγους καὶ τὸν ὠδήγησε πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ὁ ὄνος ἐγλίστρησε πάλιν ἐπίτηδες καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμιον. Ἄλλ' οἱ σπόγγοι ἐβράχησαν καὶ ἔγειναν πολὺ βαρύτεροι ἢ πρίν. Ὁ ὄνος ἐσηκώθη μὲ πολὺν δυσκολίαν καὶ ἀπὸ τὸ βάρος πολλακίς ἐστέκετο εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία του δὲν ἦτο μόνη αὐτή. Ὁ κύριός του ὄπισθεν ἐκτύπα αὐτὸν μὲ ἓν χοδρὸν ξύλον, ὥστε ὁ ὄνος ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος καὶ ἀπὸ τὰ κτυπήματα ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ. Τὸ πάθημα ὅμως τοῦτο τῷ ἔγεινε μάθημα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔφερε τὸ φορτίον του ἀσφαλῶς καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἔπεσεν εἰς τὰ νερά.

Τὸ στρουθίον.

Τὸ στρουθίον εἶναι μικρὸν πτηνόν. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶνε παχεῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ ζωηροὶ καὶ τὸ ράμφος βραχὺ καὶ εἰς τὸ ἄκρον ὀξύ. Τὸ σῶμα τοῦ στρουθίου εἶνε χονδρόν, αἱ πτέρυγες μέτριαι κατὰ τὸ μέγεθος καὶ ἡ οὐρὰ βραχεῖα. Οἱ πόδες εἶνε βραχεῖς, οἱ δάκτυλοι μακροί, οἱ δὲ ὄνυχες αὐτῶν μεγάλοι.

Τὸ πτέρωμα τοῦ στρουθίου ἔχει χρῶμα φαιόν. Τὸ στρουθίον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του ὑπὸ τὰς στέγας, ὑπὸ τὰ παράθυρα, εἰς τὰς ὀπὰς τῶν τοίχων, ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ὅπου ἄλλαχοῦ θέλῃ.

Γεννᾷ συνήθως δύο φοράς τὸ ἔτος ἀπὸ πέντε ἕως ὀκτῶ ὠά.

Τὰ στρουθία εἶνε λαίμαργα πτηνά. Τρώγουσι μυίας, κώνωπας, κανθάρους, κόκκουςσίτου καὶ κριθῆς, κεράσια, δαμάσκηνα, σκώληκας, κάμπας καὶ ἄλλα. Πολλάκις ἔρχονται ἐκεῖ, ὅπου ρίπτουσι τροφήν εἰς τὰς ὄρνιθας, καὶ ὅπου τρώγει ὁ ἵππος καὶ τρώγουσι καὶ αὐτά.

Τὰ στρουθία εἶνε ὠφέλιμα πτηνά, διότι ἐξολοθρεύουσι τὰς κάμπας, τοὺς κανθάρους, τὰς ἀκρίδας καὶ ἄλλα ἔντομα, τὰ ὅποια βλάπτουσι τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπούς.

Τὰ δύο στρουθία.

Δύο μικρὰ στρουθία ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς ἓνα κλάδον ἀμυγδαλῆς καὶ περιέμενον τὴν μητέρα των νὰ φέρῃ εἰς αὐτὰ τροφήν. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἔβοσκεν εἰς τὴν πρασίνην χλόην πλησίον τῆς ἀμυ-

γδαλῆς εἰς κἀνθαρος. Ὅτε εἶδε τοῦτον τὸ ἐν στρουθίον, ἐκίνησε μὲ τὴν πτέρυγά του τὸ ἄλλο καὶ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν· «Ἀδελφέ μου, ἰδὲ κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν χλόην ἓνα κἀνθαρον. Θὰ τὸν φάγωμεν χωρὶς ἄλλο». «Τὸν βλέπω», ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός του· «ἀλλὰ ὁ θώραξ του θὰ εἶνε πολὺ σκληρὸς καὶ θὰ θραύσωμεν τὸ ράμφος μας.» Ἐπειτα δὲν φοβεῖσαι τὰ κέρατά του ;» «Τί λέγεις, καλέ;» εἶπε πάλιν τὸ πρῶτον στρουθίον. «Ἐγὼ σοῦ λέγω, ὅτι θὰ τὸν φάγωμεν. Θὰ τὸ ἴδῃς. Ὅταν ἔλθῃ ἡ μήτηρ, θὰ τὸν συλλάβῃ καὶ θὰ μᾶς τὸν μοιράσῃ».

Κατὰ κακὴν των ὅμως τύχην ἡ μήτηρ των ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ κἀνθαρος ἔφυγε, τὰ δὲ δύο μικρὰ στρουθία ἔμειναν μὲ στόμαχον κενόν.

Αὐτὰ πάσχουσιν, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσιν τι χωρὶς νὰ κοπιᾶσωσιν.

Ἡ λαιμαργὸς ἀλώπηξ.

Μία ἀλώπηξ ἐπλησίασε μίαν φορὰν εἰς ἓν χωρίον διὰ νὰ εὕρη καμμίαν ὄρνιθα νὰ φάγη. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου ἐντὸς μιᾶς αὐλῆς εἶδεν ἓνα ὄρνιθῶνα, ἀλλ' ἐφοβήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, διότι ἤκουσεν ὁμιλίας ἐντὸς τῆς οἰκίας. Παρατήρησε λοιπὸν καλῶς τὸ μέρος καὶ ἀνεχώρησε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἄλλην ὥραν καταλληλοτέραν. Ὅτε ἐνύκτωσεν, ἡ ἀλώπηξ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φωλεάν της καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ χωρίον. Εὐθύς, ὡς ἑφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπήδησε μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐντὸς τῆς αὐλῆς καὶ διὰ μιᾶς ὀπῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὄρνιθῶνα. Ἐδῶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ πνίγῃ τὰς ὄρνιθας καὶ νὰ τρώγῃ αὐτὰς μὲ πολλὴν λαιμαργίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν ὄρνιθων, ἐξύπνησεν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἔ-

τρεξε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἡ ἀλώπηξ ἤκουσε τὸν θόρυβον καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ κοιλία της εἶχεν ἐξογκωθῆ ἀπὸ τὰς πολλὰς ὄρνιθας καὶ ἡ ὀπῆ τοῦ ὄρνιθῶνος δὲν τὴν ἐχώρει νὰ ἐξέλθῃ. Ἐμείνε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιέμενε τὸν θάνατόν της.

Καὶ πραγματικῶς, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἑφθασεν ὁ οἰκοδεσπότης μὲ ἐν χονδρὸν ξύλον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐφόνευσεν αὐτήν.

Μυῖαι καὶ μέλι.

Ἐσπασεν ἓνα πιθάρι.
Καὶ νὰ δῆτε ἕς τὸ κελλάρι
μυῖαι πόσαι μυριάδες
ἔτρεξαν ὡσὰν κυράδες.

Τῶνοιωσαν, ναί, μὴ σᾶς μέλι,
πῶς ἐχύθηκε τὸ μέλι,

κ' ἔπесαν μὲ τὰ σωστά των
νὰ γεμίσουν τὴ κοιλιά των·

Σ' τὸ φαγὶ παραδομένα,
εἶνε τόσον ξεχασμένα,
κ' εἰς τί κίνδυνον θὰ φθάσουν
δὲν ζητοῦν νὰ ἐξετάσουν.

Οὐδὲ βλέπουν τὰ πτερά των,
ὡς καὶ τὰ ποδάρια των,
πόσον εἶνε κολλημένα·
ἴσαν νὰ εἶνε καρφωμένα.

Νὰ πετάξουν θέλουν τώρα,
πλὴν τὰς ἡῦρε κακὴ ὥρα.
Οὔτε βῆμα νὰ κινήσουν.
Ποῦ μποροῦν νὰ ξεκολλήσουν;

Μὲ τὰ δάκρυα φωνάζουν·
«Ἄθλιαί ἡμεῖς, κραυγάζουν,
δι' ὀλίγον φαγὶ τώρα
μᾶς εὐρήκε κακὴ ὥρα».

Βλέπετε, φίλα παιδιά,
τί κακὸν ἢ λαίμαργία;

Λέων καὶ λαγός.

Εἷς λέων συνέλαβε μίαν ἐσπέραν
ἓνα λαγόν. Παρετήρησεν αὐτὸν ὀλίγην
ὥραν, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶ-
πε· «Λυποῦμαι ὅτι εἶσαι πολὺ μικρός,
ὥστε οὔτε εἰς τοὺς ὀδόντας μου θὰ ἐγ-
γίσης».

«Φάγε με ταχύτερον διὰ νὰ ἀπαλ-
λαγῶ ἀπὸ τὰς βασάνους», εἶπεν ὁ λα-
γός. «Ἡ τύχη μου εἶνε νὰ ἀποθάνω
ἀπὸ τοιοῦτον θάνατον. Χθὲς ὀλίγον ἔ-
λειψε νὰ μὲ φάγη ἐν ἄλλο θηρίον ἰσχυ-
ρότερον· ἀλλὰ φαίνεται, ἐπρόκειτο τά-
φος μου νὰ γείνη ἢ κοιλία σου».

«Πῶς;» εἶπε μὲ θυμὸν ὁ λέων, «καὶ
ὑπάρχει ἄλλο θηρίον ἰσχυρότερον ἀπὸ
ἐμέ; θέλω νὰ τὸ ἴδω ἀμέσως».

Ἐκίνησαν λοιπόν, ἐμπρὸς ὁ λαγός
καὶ ὀπισθεν ὁ λέων, διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς
τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ ἰσχυρότερον θη-
ρίον ἀπὸ τὸν λέοντα.

Ἵστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν εἰς ἓν πηγάδιον. Ἐκεῖ ὁ λαγὸς εἶπεν εἰς τὸν λέοντα· «Κύψε εἰς αὐτὸ τὸ πηγάδιον καὶ θὰ ἴδῃς τὸ φοβερὸν θηρίον».

Ὁ λέων ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἓν θηρίον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε μὲ ἀγρίους ὀφθαλμούς, εἶχε τὴν χαίτην του ὑψωμένην καὶ ὠμοίαζε μὲ αὐτόν. Ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος, ὅτι ἦτο πραγματικῶς ἄλλο θηρίον, καὶ ὤρμησε, διὰ νὰ τὸ καταξοσχίσῃ· ἀλλ' ἐπνίγη.

Οἱ καλοὶ ἔγγονοι.

Ὁ Παῦλος, ὁ Μιλτιάδης καὶ ἡ μικροτέρα ἀδελφή των Ἀριάδνη τὴν μεσημβρίαν, ἀφ' οὗ ἔφαγον, ἐξῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν των καὶ ἔπαιζον. Ἐν ᾧ δὲ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐγέλων με-

γαλοφώνως, ὁ Παῦλος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ καὶ νὰ πῖν ὕδωρ. Μόλις ὁμως ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν του, εἶδε τὴν γραῖαν μάμμην των νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τινος καθίσματος. Τότε ἀμέσως ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς ἀδελφούς του καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς χαμηλοφώνως·

«Σιωπή! μὴ φωνάζετε, μὴ θορυβεῖτε ἢ μάμμη κοιμᾶται».

Καθὼς ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους τὰ παιδία, ἀφῆκαν τὰ παιγνίδια καὶ ἡσύχως εἰσῆλθον καὶ τὰ τρία εἰς ἄλλο δωμάτιον. Δὲν ἔμειναν ὁμως ἀργά. Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὸ βιβλίον του καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ μάθημά του· ὁ Μιλτιάδης ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ ἡ Ἀριάδνη ἔλαβε τὸ κέντημά της καὶ εἰργαζάζετο.

Τοιοιουτρόπως τὰ καλὰ παιδία ἔ-

μειναν ἤσυχα, καὶ ἐπροτίμησαν νὰ μὴ παίξωσι, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσωσι τὴν μάμμην των.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ χελιδών.

Ἡ χελιδών εἶνε πτηνὸν μικρόν. Τὸ ράμφορ αὐτῆς εἶνε βραχὺ καὶ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξύ, τὸ δὲ στόμα μέγα. Αἱ πτέρυγες τῆς χελιδόνος εἶνε μακραὶ καὶ ἡ οὐρὰ μακρὰ καὶ σχιστὴ ὡς ψαλὶς. Οἱ πόδες βραχεῖς καὶ πολὺ λεπτοί. Τὸ πτέρωμα μέλαν καὶ μόνον κατὰ τὴν κοιλίαν λευκόν.

Ἡ χελιδών πετᾷ ταχέως καὶ διαρκῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Αἱ χελιδόνες δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας. Εἰς τὰ μέρη μας ἔρχονται κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ φεύγουσι τὸ φθινόπωρον εἰς θερμότερους τόπους.

Αἱ χελιδόνες κτίζουσι τὰς φωλεάς των με πολλὴν τέχνην. Ὄταν τὴν ἀνοιξιν ἐπανέλθωσι, κατοικοῦσιν εἰς τὴν παλαιὰν φωλεάν των. Ἐὰν δὲ εὕρωσιν αὐτὴν κατεστραμμένην,

τότε κτίζουσι νέαν. Γεννῶσιν ὧρά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέρχονται τὰ μικρά των. Τρέφουσι δὲ ταῦτα ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, μέχρις ὅτου γείνωσι καὶ αὐτὰ ἱκανὰ νὰ πετῶσι καὶ νὰ εὐρίσκωσι τὴν τροφήν των.

Αἱ χελιδόνες εἶνε ὠφέλιμα πτηνά, διότι τρώγουσι μυίας, κώνωπας, κάμπας καὶ ἄλλα ζώφια, τὰ ὁποῖα βλάπτουσι πολὺ τὰ φυτά.

Τὸ χελιδόνι.

Τί χαρά μου! τί χαρά!
Ἦλθες, χελιδόνι,
μὲ τὰ μαῦρά σου φτερά·
ἡ λευκὴ ἀμυγδαλιὰ
πάλι σοῦ ἀπλώνει
τὴν κατάλευκ' ἀγκαλιὰ.

Σ' τὴ μικρὴ μας τὴ σκεπὴ
κτίσε τὴ φωληά σου
σὲ προσμένει χαροπὴ,
σὲ προσμένει μὲ χαρὰ
καὶ ἡ πασχαλιὰ σου
μὲ λουλούδια δροσερά!

Ἦλθες κ' ἔφερες μαζί
λούλουδα καὶ κρίνα
καὶ ἡ φύσις ἀναζῆ.

Ὅταν φύγης, συμφορά!
φεύγουνε κ' ἐκεῖνα
μὲ τὰ μαῦρά σου φτερά!

Τί ὠραία! τί καλά!
Ἔλα νὰ σὲ πιάσω
μὴ πετᾷς τόσο ἕψηλά
ἕς τὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
θὲ νὰ σὲ χορτάσω
ἀπ' ἀγάπη καὶ φιλιὰ.

Τὸ ἀπειθὲς πτηνόν.

Μίαν ἡμέραν δύο παιδιὰ ἔστησαν παγίδας εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας των, διὰ νὰ συλλάβωσι πτηνά. Ὑποκάτω εἰς τὴν στέγην τῆς ἀντικρουῆς οἰκίας ἐκάθητο ἐντὸς τῆς φωλεᾶς τῆς μίᾳ χελιδῶν μὲ τὸ μικρόν της.

Ἡ χελιδῶν εἶδε τὰς παγίδας καὶ εἶπεν εἰς τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕτοιμον νὰ πετάξῃ· «Ἀγαπητόν μου τέκνον, βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τὰς μικρὰς ἐκεῖνας ράβδους; εἶνε παγίδες· μὴ πετάξῃς εἰς αὐτάς, διότι θὰ πάθῃς κακόν». Τὸ μικρόν

πτηνὸν δὲν ἤκουσε τὰς συμβουλὰς τῆς μη-
τρὸς του καὶ μόλις αὐτὴ ἔφυγεν, ἐπέταξεν
εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν παγίδα.
Ἄλλὰ ἐκόλλησαν ἐπ' αὐτῆς οἱ πόδες του
καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φύγη. Τὰ δύο παιδία ἔ-
τρεξαν ἀμέσως, συνέλαβον αὐτό, ἔδεσαν τὸν
ἓνα πόδα του μὲ μίαν κλωστήν καὶ ἐπὶ πολ-
λὴν ὥραν ἔσυρον αὐτὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Τὸ πτηνὸν ἐνεθυμήθη τότε τοὺς λόγους
τῆς μητρὸς του καὶ λυπημένον ἔλεγε μόνον
του· «Ἐγὼ πταίω· διότι, ἂν ἤκουον τὰς
συμβουλὰς τῆς μητρὸς μου, τώρα δὲν θὰ ὑ-
πέφερον».

Τὰ παιδία, ἀφ' οὗ ἔπαιζαν πολλὴν ὥραν,
κῦσπλαγχνίσθησαν τὸ μικρὸν πτηνὸν καὶ τὸ
ἀπέλυσαν. Ἐκεῖνο τότε ἐπέταξεν ἀμέσως εἰς
τὴν φωλεάν του, ὅπου εὔρε τὴν μητέρα του
καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτήν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ
ὑπακούη εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς.

Ὁ πλεονέκτης κύων.

Μίαν ἡμέραν εἷς κύων ἐκράτει εἰς τὸ στόμα
του ἓν τεμάχιον κρέατος καὶ διέβαινεν ἓνα
ποταμόν. Ἐν ᾧ δὲ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ,
παρετήρησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἄλλον κύωνα,
ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰς τοὺς ὀδόντας του ἓν με-
γαλείτερον τεμάχιον κρέατος. Ὁ ἀνόητος ἀπὸ
πλεονεξίαν του δὲν ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἡ σκιά
του, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πραγματικῶς ἄλ-
λος κύων.

Ἀφῆκε λοιπὸν ἀμέσως τὸ κρέας ἀπὸ τὸ
στόμα του καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, διὰ νὰ
ἀρπάσῃ τὸ ἄλλο τεμάχιον, τὸ ὁποῖον ἐφαντά-
ζετο, ὅτι ἦτο μεγαλείτερον.

Ἄλλὰ δὲν εὔρε τίποτε· τὸ δὲ στόμα του
καὶ οἱ ρώθωνές του ἐγέμισαν ἀπὸ ὕδωρ. Ἔως
οὔτου δὲ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
ὕδατος, τὸ ρεῦμα παρέσυρε τὸ ἀληθινὸν τεμά-
χιον τοῦ κρέατος, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ πλε-
ονέκτης κύων ἔχασε καὶ αὐτό.

Ὁ ἀνόητος πετεινός.

Μία ὄρνις, ὡσάκις εὕρισκε τροφήν, ἐκάλει διὰ τῆς φωνῆς της, τοὺς νεοσσούς της, διὰ νὰ φάγωσι. Μεταξὺ τῶν νεοσσῶν της ἦτο καὶ εἷς πετεινός. Οὗτος πολλάκις ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἤρχετο ἄλλοτε εἰς τὸν γειτονικὸν κήπον καὶ ἄλλοτε εἰς ἓνα ἀγρόν, ὃ ὁποῖος ἦτο πλησίον τοῦ χωρίου.

Ἡ μήτηρ του πολλάκις τῷ ἔλεγε νὰ μὲνη πλησίον της, διὰ νὰ μὴ τῷ συμβῆ κανέν δυστύχημα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔλεγε· «Δὲν φοβοῦμαι κανένα· εἶμαι μεγάλος καὶ ἠμπορῶ νὰ πετῶ καὶ νὰ εὕρισκω μόνος μου τροφήν.»

Ἀπεμακρύνετο λοιπὸν πάντοτε ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἔτρεχε μόνος του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὸν συνέλαβεν ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον μία ἀλώπηξ. Ὁ μικρὸς πετεινός ἤρχισε τότε νὰ φωνάζῃ τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπνιξε καὶ τὸν ἔφαγε.

Τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς.

Ἡ Ἀθηναῖα ἦτο ἐπιμελὲς κοράσιον, εἶχεν ὅμως μίαν πολὺ κακὴν συνήθειαν. Ὅσάκις ἔπαιζεν, ἔκαμνε τόσον θόρυβον καὶ ἐφώναζε τόσον πολὺ, ὥστε αἱ φωναί της ἠκούοντο ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ της ἦτο ἀδιάθετος καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν, νὰ εἶνε ἡσυχος καὶ φρόνιμος. Ἡ Ἀθηναῖα ἠσύχασεν ὀλίγον, ἀλλ' ὕστερον ἤρχισε πάλιν νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ θορυβῆ. Ἡ μήτηρ της πολλάκις εἶπεν εἰς αὐτήν νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤκουε καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἀνησυχῇ τὴν μητέρα της μὲ τὰς φωνάς της. Ἡ μήτηρ της τότε ἐστήριξε συλλογισμένη τὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν μίαν χεῖρά της καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἡ Ἀθηναῖα, ὅταν εἶδε τὴν μητέρα της νὰ κλαίῃ, ἠρώτησεν αὐτήν· «Διὰ τί κλαίεις, μητερ ; μήπως ὑποφέρεις πολὺ ἀπὸ τὸν κεφαλόπονον ;» «Ὁχι, τέκνον μου, δὲν κλαίω διότι ἔχω κεφαλόπονον», ἀπήντησεν ἡ μήτηρ. «Κλαίω, διότι

ἔχω ἓν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ὁποῖον φροντίζω πάντοτε, αὐτὸ δὲ δὲν ἀκούει τὰς συμβουλὰς μου».

«Τὸ κοράσιον δέ, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπακούει εἰς τὴν μητέρα του, δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Αὐτὸ συλλογίζομαι καὶ κλαίω».

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ ἦτο τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπήκουεν, ἐλυπήθη πολὺ διὰ τοῦτο καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι εἰς τὸ ἕξῃς θὰ εἶνε φρόνιμος.

Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐθορύβει, ὁσάκις ἐπαιζε, καὶ ὑπήκουε πάντοτε εἰς τὴν μητέρα της.

Ἡ ὑπακοή.

Τὰ παιδάκια τὰ γαποῦν.

ὅταν μελετοῦνε

κι' ὅταν πρέπει σιωποῦν

καὶ δὲν ἀτακτοῦνε.

Καὶ καθεὶς γι' αὐτὰ ἴμιλει

τὰ γαπᾶ καὶ περὶ πολὺ,

ὅταν ὑπακούουν

ναί!

ὅταν ὑπακούουν.

Τὰ παιδάκια μιὰ φορὰ
συμβουλὰς γυρεύουν
καὶ ἀκούνε μὲ χαρὰ
σὰν τὰ συμβουλευοῦν,
δίχως λέξιν νὰ εἰποῦν.
Κι' ὅλοι, τὰ γαποῦν,
ὅταν ὑπακούουν·

ναί!

ὅταν ὑπακούουν.

Εἶνε ἡ ὑπακοή
τῶν παιδιῶν προστάτις
καὶ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ
φέρνει τὰ καλὰ της·
καὶ ἄς μάθῃ ὁ καθεὶς
καὶ σοφὸς καὶ ἀμαθής,
γιὰ νὰ ὑπακούῃ·

ναί!

νὰ ὑπακούῃ.

Γιατὶ μιὰ στιγμή θάλθῃ
τὸ καλὸ θὰ νοιώσῃ
καὶ θὰ μεταμεληθῇ
καὶ θὰ βάλῃ γνώσι·
ἀλλὰ πρὶν τιμωρηθῇ
πρέπει νὰ ὑποταχθῇ

καὶ νὰ ὑπακούῃ·

ναί !

νὰ ὑπακούῃ.

Ὁ ἀχάριστος Ἰωάννης.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο καθ' ὅλα τὰ ἄλλα καλὸν παιδίον. Ἦρχετο τακτικῶς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐμελέτα πάντοτε τὰ μαθήματά του, ἀλλ' εἶχεν ἓν μέγα ἐλάττωμα. Ἀ. εἰς τὴν τράπεζαν εἶχον μῆλα, ἔλεγεν, ὅτι προετίμα τὰ ἀπίδια. Ἐὰν ὁ πατήρ του τῷ ἠγόραζε κανέν παιγνίδιον, ἔλεγεν, ὅτι προετίμα ἓν βιβλίον μὲ εἰκόνας. Ὅταν δὲ πάλιν τῷ ἔδιδον τοιοῦτον βιβλίον, ἔλεγεν, ὅτι προετίμα μίαν σφαιραν, διὰ νὰ παίζη.

Διὰ τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ πολλάκις οἱ γονεῖς του τὸν συνεβούλευσαν καὶ τὸν ἐπέπληξαν, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὁ ἴδιος.

Ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ ὀνόματός του καὶ ὁ πατήρ του, ἡ μήτηρ του καὶ ἄλλοι συγγενεῖς αὐτοῦ τῷ ἔδωσαν διάφορα δῶρα, βιβλίον μὲ εἰκόνας, ὠραῖον μελανοδοχεῖον καὶ διά-

φορα παιγνίδια. Ὁ Ἰωάννης ὅμως, ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῇ διὰ τὰ δῶρα ταῦτα καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γονεῖς του, ἤρχισε πάλιν νὰ λέγῃ, ὅτι αἱ εἰκόνας τοῦ βιβλίου δὲν εἶνε ὠραῖαι, τὸ μελανοδοχεῖον δὲν εἶνε καλὸν καὶ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τῶν δώρων, τὰ ὅποια τῷ ἔδωσαν.

Ὁ πατήρ του ὠργίσθη τότε πολὺ διὰ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ υἱοῦ του καὶ εἶπε·

«Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἀχάριστον παιδίον! Δὲν θὰ λάβῃς κανέν ἀπὸ τὰ δῶρα ταῦτα». Καὶ συγχρόνως ἐξέβαλε τὸν Ἰωάννην ἐκ τῆς αἰθούσης.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, ἐνῶ οὗτος ἐκλαίεν εἰς τὴν αὐλήν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ του καὶ εἶπε·

«Βλέπεις, τέκνον μου, τί πάσχουσιν ὅσοι εἶνε ἀχάριστοι; Δὲν θὰ λάβῃς ποτέ δῶρον, ἂν δὲν διορθωθῇς».

Ὁ Ἰωάννης συνησθάνθη τὸ ἐλάττωμά του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς μητρός του. Ἐπειτα εἰσῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν

συγγενῶν του ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶνε ἀχάριστος.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ Ἰωάννης ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε ἐλύπησε τοὺς γονεῖς του.

Σίδηρος. Ἄργυρος. Χρυσός.

Ὁ σίδηρος εἶνε μέταλλον πολὺ χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζουσι γεωργικὰ καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα, μηχανάς, ὅπλα καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα πράγματα. Ὁ σίδηρος σκωριάζει εἰς τὴν ὑγρασίαν. Διὰ νὰ προφυλάξωσι πολλὰ σιδηρᾶ πράγματα ἀπὸ τὴν σκωρίαν, χρωματίζουν αὐτά, τὰ δὲ σιδηρᾶ ἐργαλεῖα ἀλείφουσι μὲ ἔλαιον.

Ὁ ἄργυρος εἶνε πολύτιμον μέταλλον, ἡ δὲ ἀξία αὐτοῦ εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ σιδήρου. Ἐκ τοῦ ἀργύρου κατασκευάζουσι νομίσματα, λαβὰς μαχαιρίων καὶ περονίων, κοχλιάρια καὶ διάφορα ἄλλα πράγ-

ματα. Ὁ ἄργυρος δὲν σκωριάζει εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὅπως ὁ σίδηρος.

Ὁ χρυσὸς εἶνε πολύτιμον μέταλλον, ἡ δὲ ἀξία αὐτοῦ εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου. Ἐκ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάζουσι νομίσματα, δακτυλίους, ἐνώτια καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα μεγάλης ἀξίας.

Ὁ χρυσὸς οὔτε τὸ χροῶμά του χάνει οὔτε σκωριάζει εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Ὁ σίδηρος, ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς λέγονται ὀρυκτά· διότι οἱ ἄνθρωποι ἐξορύσσουσιν αὐτὰ ἐκ τῆς γῆς.

Χρυσὸς καὶ σίδηρος.

Εἷς βῶλος χρυσοῦ εὐρέθη κατὰ τύχην μίαν ἡμέραν πλησίον ἐνὸς βώλου σιδήρου. Ἐστράφη δὲ πρὸς τὸν σίδηρον καὶ εἶπε· «Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σκοτεινὸν μέταλλον· μὴ μὲ ἐγγίξης, διότι φοβοῦμαι μήπως μὲ ρυπάνης. Δὲν εἰξέυρεις, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως σὺ πρόστυχον μέταλλον; Ἄνευ ἐμοῦ οἱ ἔμποροι δὲν δύνανται νὰ κάμωσιν οὐδεμίαν ἐργασίαν. Τὸ δὲ ὄνομά μου εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον

καὶ ὅλοι ζητοῦσι νὰ μὲ ἀποκτήσωσιν. Ἐὰν ἐγὼ λείψω ἀπὸ τὰ κοσμήματα, χάνουσι ταῦτα ἅλην τὴν λάμψιν καὶ τὴν ὠραιότητά των. Φύγε λοιπὸν καὶ μὴ μὲ πλησιάζης».

«Οἱ λόγοι σου δὲν εἶνε ὀρθοί, ὅσον νομίζεις, ἀγαπητέ μου γειτόν», ἀπήντησεν ὁ βῶλος τοῦ σιδήρου, «διότι δὲν εἶμαι τόσον πρόστυχον μέταλλον, ὥστε νὰ μὲ περιφρονῆς. Ἄν ἐγὼ ἔλειπον, οὔτε ὁ γεωργὸς θὰ ἠδύνατο νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν, οὔτε μηχαναὶ θὰ ὑπῆρχον, οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε τόσα ἄλλα χρήσιμα πράγματα. Οἱ πτωχοὶ μάλιστα, στιλπνὲ μου γειτόν, δύνανται νὰ ζήσωσι καὶ ἄνευ σοῦ καὶ πολλοὶ μόνον τὸ ὄνομά σου ἀκούουσιν, ἐν ᾧ ἐγὼ καθ' ἑκάστην συνεργάζομαι μὲ αὐτοὺς καὶ εἶμαι ὁ ἀχώριστος φίλος των. Ὡστε παῦσε νὰ ὑπερηφανεύησαι διὰ τὴν λάμψιν σου καὶ νὰ περιφρονῆς τοὺς ἄλλους».

Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων τις, ἐπειδὴ ἐγήρασε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρίσκη τροφήν, ἐσκέφθη νὰ τρέφηται εἰς τὸ ἐξῆς δι' ἀπάτης. Ἐξηπλώθη λοιπὸν ἐντὸς σπηλαίου καὶ προσεποιεῖτο τὸν ἄρρωστον. Πολλὰ ζῶα ἐπίστευσαν, ὅτι ὁ βασιλεὺς των ἀσθενεῖ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσι πρὸς ἐπίσκεψίν του. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆρχετο κανὲν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ λέων τὸ συνελάμβανε καὶ ἔτρωγεν αὐτό. Τοιουτρόπως δὲ ἐτρέφετο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθε καὶ ἀλώπηξ τις, διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Αὕτη ἐστάθη ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου καὶ ἠρώτα τὸν λέοντα περὶ τῆς υγείας του.

«Ἄχ! φίλη μου, δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ ἀπὸ τοὺς πόνους», ἀπήντησεν ἐκεῖνος· «ἀλλὰ διὰ τί δὲν εἰσέρχου εἰς τὸ σπήλαιον;»

«Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ σὲ πλησιάσω», εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· «διότι ἐννοῶ ἀπὸ τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια βλέπω ἐδῶ, ὅτι πολλὰ ζῶα εἰσῆλθον

εἰς τὸ σπῆλαιόν σου, ἀλλ' οὐδὲν ἐξῆλθεν».

Ἄφ' οὗ δὲ εἶπε ταῦτα ἡ ἀλώπηξ, ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ λέων ἔμεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ τὸν στόμαχον κενόν.

Σέβεσθε τοὺς γέροντας.

Ἡ Σοφία ἦτο τὸ ὠραιότατον κοράσιον τοῦ χωρίου τῆς. Αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἦσαν ροδοκόκκινοι, οἱ ὀδόντες τῆς κατάλευκοι καὶ ἡ κόμη τῆς πυκνὴ καὶ μακρά. Πλησίον τῆς οἰκίας τῆς Σοφίας κατώκει γραῖα, ἣτις ἐκαλεῖτο Μαρία. Αὕτη καθ' ἐκάστην ἡμέραν διήρχετο ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς Σοφίας καὶ μετέβαινε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Σοφία, ὡσάκις τὴν ἔβλεπε, τὴν περιέπαιζε καὶ ἔλεγε· «Πόσον ἄσχημος εἶνε αὐτὴ ἡ γραῖα! Οὔτε μαλλία ἔχει, οὔτε ὀδόντας. Δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ καὶ νὰ στηριχθῆ χωρὶς ράβδον».

Πολλάκις ἡ μήτηρ τῆς Σοφίας τὴν συμβούλευε νὰ μὴ περιπαίξῃ τὴν γραῖαν Μα-

ρίαν, ἀλλ' ἡ Σοφία ἦτο κακὸν κοράσιον καὶ δὲν ὑπήκουεν εἰς τὰς συμβουλάς τῆς μητρός τῆς.

Παρήλθον πολλὰ ἔτη καὶ ἡ Σοφία ἐγήρασεν. Ἡ κόμη τῆς ἐλευκάνθη καὶ αἱ περισσότεραι τρίχες αὐτῆς ἔπεσον. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο πλήρες ρυτίδων καὶ αἱ ὀδόντες εἶχον πέσει. Αἱ γεῖρες καὶ οἱ πόδες αὐτῆς ἔτρεμον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ ἀνευ ράβδου. Ἐγείνε λοιπὸν καὶ ἡ Σοφία, ὅπως ἦτο ἄλλοτε ἡ Μαρία.

Τὰ κακὰ παιδία ἐνίοτε περιέπαιζον αὐτήν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ καὶ δὲν ἔβλεπε καλῶς. Ἡ γραῖα Σοφία ἐλυπεῖτο πολὺ καὶ τότε ἐνόει πόσον οἱ λόγοι τῆς ἐλύπουν ἄλλοτε τὴν γραῖαν Μαρίαν.

Ὁ ὄνος καὶ ἄλλα οἰκιακὰ ζῶα.

Κηπουρός τις ἔτρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του διάφορα οἰκιακὰ ζῶα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓνα ὄνον. Τοῦτον ἐφόρτωνε πολλάκις μὲ διάφορα λαχανικά, τὰ ὁποῖα ἔφερεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐπώλει.

Ἡμέραν τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλειπεν ὁ ὄνος, ὁ πετεινὸς προσεκάλεσε τὰ λοιπὰ ζῶα καὶ εἶπεν εἰς αὐτά· «Αὐτὸς ὁ ὄνος μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν του εἶνε πολὺ ὀχληρὸς. Ὅλην τὴν νύκτα ὀγκανίζει καὶ δὲν ἀφίνει κανένα νὰ κοιμηθῆ. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκεφθῶμεν πῶς νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ αὐτόν».

Τὰ ζῶα ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους τοῦ πετεινοῦ καὶ τὰ περισσότερα ἐφαίνοντο, ὅτι παρεδέχοντο αὐτούς. Τότε ὁ κύων ἦλθεν εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπε· «Πραγματικῶς ὁ ὄνος μᾶς ἀνητυχεῖ μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν του, ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν φωνάζω ; καὶ σὺ δέ, πετεινέ, δὲν φωνάζεις τὴν νύκτα ; Μήπως καὶ σὺ, γαλῆ, δὲν γίνεσαι πολλάκις ὀχληρὰ μὲ τὰς φωνάς σου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Συλλογισθῆτε, ὅτι πολλάκις σεῖς, αἱ νῆσσαι, αἱ ὄρνιθες καὶ σὺ, πετεινέ, τρώγεται ἀπὸ τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἀπὸ τοὺς κοφίνους, ὅταν ὁ κύριός μας φορτώνῃ ἢ ἐκφορτώνῃ τὸν ὄνον. Καὶ τὴν κριθὴν καὶ τὰ πίτυρα, μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς τρέφει ἡ κυρία μας, ὁ ὄνος τὰ φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς του ἀπὸ πολὺ μακρὰν. Σὺ δέ,

γαλῆ, χθὲς ἀκόμη ἔφαγες τὰ κόκκαλα τῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποίους ἠγόρασεν ὁ κύριός μας καὶ τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἀπὸ τὴν πόλιν ὁ ὄνος».

Ἄφ οὗ εἶπε ταῦτα ὁ κύων, ἐνόησαν καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ὅτι ἔχουσι καὶ αὐτὰ ἐλαττώματα καὶ ὅτι, ὅταν κρίνῃ τις τοὺς ἄλλους δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ μόνον τὰ ἐλαττώματά των.

Ὁ λαίμαργος Ἡλίας.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ τοῦ Ἡλίας εἶχε θέσει ἐν τεμάχιον πέπονος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ μέρους, ἀνωθεν τοῦ ἐρμαρίου. Ὁ μικρὸς Ἡλίας ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἀνεγίνωσκεν· ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔβλεπε τὸ τεμάχιον τοῦ πέπονος δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Δὲν ἐτόλμα ὅμως καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του, διότι πρὸ ὀλίγου εἶχε φάγει ἀρκετόν. Περιέμενε λοιπὸν νὰ ἐξέλθῃ αὐτὴ διὰ νὰ ἀναβῆ ὁ λαίμαργος ἐπάνω εἰς τὸ ἐρμάριον καὶ νὰ φάγῃ καὶ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο. Καὶ τῷ ὄντι, ὅτε μετ' ὀλίγην ὥραν ὑπῆγεν ἡ μήτηρ του εἰς τὸ

μαγειρεῖον δι' ἔργασίαν τῆς, ὃ Ἡλίας ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο κατάλληλος καιρός, διὰ νὰ κάμη, ὅ,τι ἐσκέπτετο. Ἐφερε λοιπὸν πλησίον τοῦ ἔρμαρίου ἐν κάθισμα, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ δύο προσκεφάλαια, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐν χονδρὸν βιβλίον καὶ ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἐν μικρὸν κιβώτιον. Ἐπειτα ἀνέβη ἐπ' αὐτῶν μετὰ προσοχῆς καὶ κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὸ τεμάχιον τοῦ πέπονος. Μόλις δὲ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς χεῖράς του, τὸ ἔθεσεν εἰς τοὺς ὀδόντας του καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ. Ἀλλὰ δυστυχία του! Ὁ πύργος, τὸν ὁποῖον κατασκεύασε διὰ νὰ φθάσῃ τὸν πέποννα, αἰφνης ἐκρημνίσθη καὶ ὁ μικρὸς λαίμαργος κατέπεσεν. Οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ περιεπλέχθησαν εἰς τὰ ξύλα τοῦ καθίσματος, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμά του ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ κιβωτίου καὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ μόλις διέκρινέ τις τὸ πρόσωπον τοῦ Ἡλίας, κάτωχρον ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἀλλ' ὁ λαίμαργος δὲν ἐτιμωρήθη μόνον διὰ τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη. Κατὰ τὴν πτώσιν του ἔθραυσε τὸν δεξιὸν πόδα του,

ἐπὶ πολλὰς δὲ ἡμέρας ἔμεεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἠσθάνετο φρικτοὺς πόνους.

Ἡ μηλέα.—Τὸ μῆλον.

Ἡ μηλέα εἶνε δένδρον καρποφόρον. Μέρη τῆς μηλέας εἶνε ἡ ρίζα, ὁ κορμός, οἱ κλάδοι καὶ οἱ κλώνες.

Τὰς μηλέας φυτεύουσιν εἰς τὰς ἀμπέλους, εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰς αὐλάς τῶν οἰκιῶν. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἀγριαὶ μηλέαι εἰς τὰ δάση. Ἡ μηλέα ἀνθεῖ κατὰ τὸ ἔαρ. Τὰ ἀνθη αὐτῆς εἶνε ἐρυθρόλευκα, ἦτοι ἔχουσι χρῶμα ἄσπρον καὶ κόκκινον.

Αἱ μηλέαι φυλλορροοῦσι κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ὁ καρπὸς τῆς μηλέας λέγεται μῆλον. Τὸ μῆλον εἶναι εὐῶδες. Ἐχει ἕξωθεν φλοιὸν ἐρυθρὸν ἢ κίτρινον, ἔσωθεν δὲ τοῦ φλοιοῦ ἔχει σάρκα λευκὴν, τρυφερὰν καὶ γλυκεῖαν. Τινὰ μῆλα ἔχουσι γεῦσιν ὑπόξυνον. Τὰ μῆλα τῆς ἀγρίας μηλέας εἶνε στυφά. Ἐντὸς τῆς σαρκὸς τοῦ μῆλου εἶνε τὰ σπέρματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι χρῶμα καστανόν.

Πρέπει νὰ καθαρίζωμεν τὰ μῆλα καὶ ἔπειτα νὰ τρώγωμεν αὐτά. Δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν τὰ μῆλα πρὸ τοῦ φαγητοῦ, διότι βλάπτουσι τὴν ὑγείαν. Ἐκ τῶν μῆλων κατασκευάζουσι γλυκύσματα καὶ οἶνον. Ὁ οἶνος οὗτος ὀνομάζεται μηλίτης.

Ἡ μηλέα καὶ τὰ μῆλα.

Τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα
μ' ἀρέσουν πολύ.
Ὠραία, Ὠραία
σὲ βλέπω μηλέα
τοῦ κήπου στολή.

Μικρός, πῶς νὰ φθάσω
καὶ μῆλα νὰ πιάσω
ἐκεῖ ἔς τὰ κλαδιά;
Χαρὰ εἰς ἐμένα,
ἂν ἔπεφτεν ἓνα
ἐδῶ ἔς τὴν ποδιά.

Ὁ καλὸς ἀδελφός.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾗ ὁ Γεώργιος ἴστατο πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου τοῦ γείτονος, ὁ κηπουρὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν δύο Ὠραῖα καὶ κόκκινα μῆλα. Ὁ Γεώργιος ἠὲ χαρίστησε τὸν κηπουρόν, ἔλαβε τὰ μῆλα καὶ ἠθέλησε νὰ φάγῃ ἓν. Ἀλλ' αἴφνης ἐσκέφθη τι καὶ μετενόησεν. Ἔθεσε καὶ τὰ δύο εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ εἶχε δύο μικροὺς ἀδελφούς ἀσθενεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσκέφθη νὰ δώσῃ τὰς ὀπώρας του. Ἀλλὰ δὲν ἤξευρεν, ἂν ἐπιτρέπηται νὰ φάγωσιν οἱ ἀσθενεῖς μῆλα, καὶ ἠρώτησε πρῶτον τὴν μητέρα του. Ἡ μήτηρ του ἐχάρη πολύ, διότι ὁ Γεώργιος ἠγάπα τοὺς ἀδελφούς του, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ τοῖς δώσῃ τὰ μῆλά του. Οὗτος ἐκαθάρισε τότε αὐτὰ καὶ ἔδωκεν ἀνά ἓν εἰς τοὺς μικροὺς ἀδελφούς του, ἔχαιρε δὲ πολὺ βλέπων αὐτοὺς ὅτι ἔτρωγον τὰς ὀπώρας του μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἡ ἡχώ.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ὁ μικρὸς Πέτρος ἔπαιζεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἐφώναζεν· «Ὦπ!» Ἀμέσως τότε ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλησίον δάσους μία φωνὴ «Ὦπ!». Ὁ Πέτρος ἐνόμισεν ὅτι εἶνέ τις εἰς τὸ δάσος καὶ ἠρώτησε μεγαλοφώνως·

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ;

— Εἶνε ἐκεῖ; ἤκουσε πάλιν ἐκ τοῦ δάσους.

Ὁ Πέτρος ὀργισθεὶς ἐφώναζεν·

— Εἶσαι κακὸν παιδίον.

— Κακὸν παιδίον, ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ ἐκ τοῦ δάσους.

Ὁ Πέτρος ὀργισθεὶς περισσότερον ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἐκρύπτετο ἐκεῖ καὶ τὸν περιέπαιζεν. Ἀλλὰ δὲν εὔρε κανένα.

Λυπημένος ἦλθε τότε εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι ἐν κακὸν παιδίον, κρυμμένον εἰς τὸ δάσος, τὸν ὕβριζε καὶ τὸν περιέπαιζεν.

Ἡ μήτηρ του ἐνόησε τί συνέβη καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Κατηγορεῖς, Πέτρε, ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν σου. Αἱ ἀπρεπεῖς λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσας, ἐξῆλθον πρῶτον ἐκ τοῦ στόματός σου. Εἰς τὸ δάσος δὲν ἦτο κανεὶς καὶ δὲν ἤκουσας ἄλλο τι ἢ τὴν ἡχώ τῶν λέξεών σου. Ἐὰν ἔλεγες καλὰς λέξεις, καλὰς θὰ εἶχες εἰς ἀπάντησιν. Τοιοῦτοτρόπως, τέκνον μου, θὰ συμβαίνη εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σου. Ἐὰν φέρησκι καλῶς πρὸς τοὺς ἄλλους, καλῶς θὰ φέρωνται καὶ ἐκεῖνοι πρὸς σέ. Ὅταν ὅμως σὺ εἶσαι ἀπότομος καὶ ὑβριστής, τοιοῦτοι περίμενε νὰ εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς σέ.

Ἁ ἀνόητος χωρικός.

Κατὰ τινὰ θερινὴν ἡμέραν χωρικός τις ἦτο ἐξηπλωμένος ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλης δρυὸς καὶ ἀνεπαύετο. Πλησίον τῆς δρυὸς ταύτης ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς κολοκύνθη, ἣτις εἶχε μεγάλα κολοκύνθια.

Ὁ χωρικός βλέπων τοὺς μεγάλους καρπούς τῆς κολοκύνθης, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. «Πόσον ἀνάρμοστον πρᾶγμα εἶνε τοῦτο. Ἡ μὲν ὑψηλὴ δρυὸς νὰ ἔχη τόσον μικροὺς καρπούς, ἡ

δὲ μικρὰ κολοκύνθη νὰ ἔχη τόσον μεγάλους. Ἄν ἐγὼ ἤμην ποιητὴς τοῦ κόσμου, ἡ μεγάλη αὐτὴ δρυς θὰ διέτασσον νὰ κάμνη μεγάλους καρπούς ὡς τὰ κολοκύνθια, ἡ δὲ ἀσήμαντος κολοκύνθη μικροὺς ὡς τὰς βαλάνους. Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστον πρᾶγμα θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸν τόπον του». Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐσκέπτετο ταῦτα, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου μία βάλανος καὶ τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς ρινὸς τόσον δυνατὰ, ὥστε εὐθύς ἤρχισε νὰ ρέη ἐξ αὐτῆς αἷμα. Τότε ἐσκέφθη ὁ χωρικός, ὅτι ὁ Θεὸς τὰ πάντα καλὰ διέταξε, καὶ εἶπε· «Πόσον ἀνόητος ἤμην νὰ νομίζω, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε ὀρθά! Ἐὰν ἡ βάλανος, ἡ ὁποία με ἐκτύπησεν, ἦτο τόσον μεγάλη, ὅση εἶνε ἡ κολοκύνθη, ἐξάπαντος θὰ συνετρίβετο ἡ κεφαλή μου, καὶ ἐγὼ τώρα θὰ ἤμην φονευμένος. Ἀληθῶς ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν».

Ἡ τάξις καὶ ἡ οἰκονομία.

Ὁ γέρον Διμήτριος ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ κατῴκει εἰς πόλιν τινὰ πλησίον τῆς οἰ-

κίας τοῦ μικροῦ Ἰωάννου. Ὁ Ἰωάννης, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἐργασίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ μαθήματα νὰ μελετήσῃ, μετέβαινε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου γείτονός του. Ἐκεῖ ἤκουε μετὰ προσοχῆς διαφόρους ἱστορίας, τὰς ὁποίας ὁ γέρον Διμήτριος διηγεῖτο εἰς τοὺς ἐγγόνους του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰωάννης ἠρώτησε τὸν γέροντα Διμήτριον, πῶς ἀπέκτησε τόσῃν περιουσίαν· «Οἱ γονεῖς μου, ἀγαπητὸν παιδίον», ἀπήντησεν ὁ γέρον, «ὅτε ἤμην μικρός, με ἐδίδαξαν δύο τινά· νὰ μὴ παίζω ποτὲ πρὶν τελειώσω τὴν ἐργασίαν μου, καὶ νὰ μὴ ἐξοδεύω χρήματα πρὶν κερδίσω τοιαῦτα μόνος μου. Τὰς δύο ταύτας συμβουλὰς τῶν γονέων μου ἐφύλαξα πάντοτε, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας συνείθισα εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν οἰκονομίαν. Εἰς τὴν συνήθειαν δὲ ταύτην ὀφείλω τὴν σημερινὴν μου εὐτυχίαν».

Ὁ κύων.

Ὁ κύων εἶνε ζῶον τετράπουν. Ἔχει κεφαλήν ἐπιμήκη, ὀφθαλμούς ζωηρούς, στόμα μέγα, ὀδόντας ὀξεῖς καὶ ἰσχυρούς καὶ γλώσσαν μακρὰν καὶ πλατεῖαν. Τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς τοῦ κυνὸς εἶνε πάντοτε ὑγρόν, ἡ δὲ ὄσφρησις αὐτοῦ εἶνε ὀξεῖα. Τὰ ὦτα τῶν κυνῶν εἶνε διάφορα κατὰ τὸ μέγεθος· εἰς ἄλλους εἶνε ὄρθια καὶ εἰς ἄλλους κρεμάμενα.

Ὁ κορμὸς τοῦ κυνὸς εἶνε ἐπιμήκης, ἡ δὲ οὐρὰ αὐτοῦ εἶνε συνήθως μακρά. Οἱ πρόσθιοι πόδες αὐτοῦ ἔχουσιν ἀνὰ πέντε δακτύλους, οἱ δὲ ὀπίσθιοι ἀνὰ τέσσαρας. Ἐκαστος δάκτυλος εἶνε ὀπλισμένος διὰ γαμψοῦ ὄνυχος.

Τὸ δέρμα τοῦ κυνὸς καλύπτεται ὑπὸ τριῶν διαφόρων χρωμάτων.

Ὁ κύων τρώγει κρέας, ὄσπᾶ, ἄρτον καὶ ἄλλα, ζῆ δὲ δέκα πέντε ἕως εἴκοσιν ἔτη.

Ἡ κύων γεννᾷ δὶς τοῦ ἔτους τέσσαρας ἕως ὀκτὼ σκύλακας τυφλοὺς καὶ θηλάζει αὐτούς. Ὁ κύων λοιπὸν εἶνε ζῶον θηλαστικόν.

Ὁ κύων ὑλακτεῖ, ὅταν ὀργίζεται, ὅταν χαίρη, ὅταν ἀκούη ἄλλους κύνας νὰ ὑλα-

κτῶσι καὶ ὅταν θέλῃ νὰ φανερώσῃ κίνδυνον. Ὀρύεται δέ, ὅταν πονῆ καὶ ὅταν φοβῆται.

Ὁ κύων φυλάττει τὴν οἰκίαν καὶ τὸ ποῖμνιον, ἀκολουθεῖ τὸν κυνηγὸν καὶ ἀναζητεῖ καὶ ἐξευρίσκει τὸ θήραμα. Ἐνθυμεῖται τὸν εὐεργέτην του καὶ ὅταν τιμωρῆται ὑπὸ τοῦ κυρίου του, οὐδέποτε ὀργίζεται κατ' αὐτοῦ. Εἶνε ζῶον χρησιμώτατον, εὐφυές, πιστὸν καὶ φιλόανθρωπον.

Ὁ κύων προσβάλλεται ἐνίοτε ὑπὸ φοβερᾶς ἀσθενείας, ἡ ὁποία καλεῖται λύσσα. Ὁ κύων, ὅταν λυσσᾷ, ἔχει τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν του, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, ὑλακτεῖ βραχνῶς, δάκνει καὶ αὐτὸν τὸν κύριόν του, δὲν τρώγει καὶ φοβεῖται τὸ ὕδωρ· διὰ τοῦτο τὸ πάθημα αὐτοῦ λέγεται καὶ ὑδροφοβία.

Τὸ δῆγμα τοῦ λυσσῶντος κυνὸς εἶνε ἐπικίνδυνον, διότι ἐπιφέρει τὸν θάνατον, ἐὰν δὲν προληφθῆ.

Ἄγελας, ἵππος, πρόβατον καὶ κύων.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἀγέλας, ὁ ἵππος καὶ τὸ πρόβατον, ἐν ᾧ ἔβοσκον ὁμοῦ, ἐφιλονίκουν, ποῖον ἐξ αὐτῶν εἶνε ὠφελιμώτερον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἀγέλας ἔλεγεν· «Ἐγὼ δίδω εἰς αὐτὸν τὸ γάλα μου, τὸ ὁποῖον πίνει καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζει νόστιμον τυρὸν καὶ βούτυρον».

«Ἐγώ», εἶπεν ὁ ἵππος, «σύρω τὸ ἄροτρον καὶ φέρω ἐπὶ τῆς ράχews μου τὸν ἄνθρωπον μὲ πολλὴν ταχύτητα».

«Τὸ ὠφελιμώτερον ζῶον εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶμαι ἐγώ», εἶπε τὸ πρόβατον. «Δίδω εἰς αὐτὸν τὸ γάλα μου καὶ τὸ μαλλίον μου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζει ἐνδύματα.»

Ἐν ᾧ ἔλεγον ταῦτα, ὁ κύων ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἤκουε τὴν φιλονικίαν αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ὁ κύριός των. Οὗτος ἐκάλεσε τὸν κύνα καὶ ἐθώπευσεν αὐτόν. Τὰ ἄλλα ζῶα ὠργίσθησαν διὰ τὴν προτίμησιν ταύτην τοῦ κυρίου των, ὁ δὲ ἵππος λαβῶν θάρρος εἶπε· «Μόνον ὁ κύων, κύριε,

εἶνε ἄξιος τῆς ἀγάπης σου καὶ θωπεύεις πάντοτε αὐτόν ; Ἡμεῖς λοιπὸν τὰ ἄλλα ζῶα εἴμεθα ἄχρηστα εἰς σέ ;»

Ἄλλ' ὁ κύριος ἐθώπευσε τρυφερώτερον τὸν κύνα καὶ εἶπε· «Καὶ ὅμως αὐτὸς φυλάττει καὶ σᾶς καὶ μὲ εἰδοποιεῖ διὰ τῶν ὑλακῶν του, ὅταν κινδυνεύητε ἀπὸ τοὺς λύκους καὶ ἀπὸ ἄλλα ἄγρια θηρία. Πρὸ ὀλίγων δὲ ἡμερῶν αὐτὸς ἔσωσε τὸν υἱόν μου ἐκ τῶν κυμάτων, ριψοκινδυνεύσας τὴν ζωὴν του. Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ λησμονήσω τὰς τοιαύτας ὑπηρεσίας του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς ἐμέ ;»

Ἡ προσευχὴ τῆς καλῆς κόρης.

Εἷς τι χωρίον ἔζη χήρα τις μετὰ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς της, ἣτις ὠνομάζετο Μελπομένη. Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ τῆς Μελπομένης ἠσθένησε καὶ ἐκάλεσε τὸν ἰατρόν, διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ ἰατρός διέταξε διάφορα φάρμακα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ὠφέλησαν τὴν ἀσθενῆ. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ ἰατρός ἐξηκολούθει νὰ ἐπισκέπτηται τὴν μητέρα τῆς

Μελπομένης καὶ νὰ δίδῃ εἰς αὐτὴν νέα φάρμακα, ἀλλ' ἡ ὑγεία τῆς γυναικὸς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχειροτέρευεν.

Ἡ Μελπομένη ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός της καὶ πολλάκις ἠρώτα αὐτὴν, ἂν ὑποφέρῃ πολὺ. Ἄλλοτε δὲ ἔσφιγγε μὲ τὰς χειρὰς της τὰς ἀσθενεῖς χειρὰς τῆς μητρός της καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὴν· «Ὁ ἰατρός, καλὴ μου μήτηρ, θὰ σὲ θεραπεύσῃ».

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾗ ἔλεγε ταῦτα ἡ Μελπομένη, εἶπεν ἡ μήτηρ της· «Ὁ Θεός, κόρη μου, δύναται νὰ μὲ θεραπεύσῃ. Εἰς αὐτὸν ἐλπίζω καὶ αὐτὸν παρακαλῶ νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ὑγείαν. Παρακάλεσέ τον καὶ σύ, τέκνον μου, καὶ ἐλπίζω νὰ μᾶς εἰσακούσῃ».

Ἡ Μελπομένη, εὐθὺς ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τῆς μητρός της, ἦλθε πρὸ τῶν ἀγίων εἰκόνων, ἐγονάτισε καὶ ἤρχισε νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ θεραπεύσῃ τὴν μητέρα της. Τοῦτο δὲ ἔκαμνε πολλάκις τῆς ἡμέρας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ μήτηρ της ἐπανέ-

κτησε τὴν ὑγείαν της καὶ ἔγεινεν ἐντελῶς ὑγιής. Ἡ μικρὰ ὅμως Μελπομένη δὲν ἐπάυσεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ δοξολογῇ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν καλὴν μητέρα της.

Ἡ ἀμυγδαλῆ.

Ἡ ἀμυγδαλῆ εἶνε δένδρον καρποφόρον. Ἡ ρίζα αὐτῆς εἰσχωρεῖ βαθέως ἐντὸς τῆς γῆς καὶ διακλαδίζεται κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. Ὁ κορμὸς αὐτῆς γίνεται ἀρκετὰ ὑψηλός. Ἐκ τοῦ κορμοῦ φύονται οἱ κλάδοι, ἐκ τῶν κλάδων οἱ κλώνες καὶ ἐκ τούτων τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη.

Ἡ ἀμυγδαλῆ ἀνθεῖ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, πολλάκις δὲ καὶ πρὸ αὐτοῦ, τὸν Φεβρουάριον. Τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς εἶνε ἔσωθεν λευκά, ἔξωθεν δὲ χρωματισμένα δι' ἐλαφροῦ ἐρυθροῦ χρώματος. Ἀφοῦ δὲ πέσωσι τὰ ἄνθη αὐτῆς, τότε καλύπτεται διὰ πρασίνων φύλλων, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται μέχρι τοῦ φθινοπώρου.

(Παιδ. ἀναγνώσματα ἔτος 6'.)

Ὁ καρπὸς τῆς ἀμυγδαλῆς λέγεται ἀμύγδαλον καὶ κεῖται ἐντὸς πυρῆνος σκληροῦ ἢ ἀπαλοῦ, ὅστις καλύπτεται ἔξωθεν ὑπὸ φλοιοῦ πρασίνου.

Ὁ τρώγων πολλὰ πικρὰ ἀμύγδαλα δηλητηριάζεται. Ἐκ τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων κατασκευάζονται διάφορα γλυκύσματα, ποτὰ καὶ πολύτιμον ἔλαιον.

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἠμπορῶ νὰ ἐξυπνήσω
χωρὶς Θεὸν νὰ θυμηθῶ,
χωρὶς Θεὸν νὰύχαριστήσω
πῶς ἠμπορῶ νὰ κοιμηθῶ;

Πρῶτὸ ἡλῖος ἀνατέλλει,
λαλοῦν πουλιὰ ἔς τὴν ἔξοχή·
καθένα τους ἔς τὸν Πλάστην στέλλει
τὴν πρωινή του προσευχή.

Τὸ βράδυ, ποῦ ὁ ἡλῖος δύνει,
καθένα μὲ γλυκεῖα φωνή
ἔς τὸν Πλάστη πάλιν ἀπευθύνει
μὴ προσευχή ἑσπερινή.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν αὐτὰ μὲ τάσμα
λατρεύουν τὸν Δημιουργό,
ἐγὼ τὸ λογικὸν τοῦ πλάσμα
μὲ νοῦν καὶ φρόνησιν—Ἐγώ,

Πῶς ἠμπορῶ νὰ ἐξυπνήσω
χωρὶς Θεὸν νὰ θυμηθῶ,
χωρὶς Θεὸν νὰύχαριστήσω,
πῶς ἠμπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ ξύλινος πούς.

Εἰς τὸ ἄκρον μικροῦ χωρίου, ἐντὸς μικρᾶς καὶ παλαιᾶς οἰκίας κατῴκει πτωχὸς γέρον. Οὗτος εἶχε τὸν ἕνα πόδα ξύλινον, πολλάκις δὲ καθήμενος πρὸ τῆς οἰκίας του ἐζήτηι ἀπὸ τοὺς διαδάτας ἐλεημοσύνην, ἐκ τῆς ὁποίας ἔζη.

Ἡμέραν τινὰ διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας του πλουσία γυνὴ μετὰ τῆς θυγατρὸς της. Αὕτη, ὡς εἶδε τὸν γέροντα, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν τῷ ἔδωκεν ἀργυροῦν νόμισμα καὶ τὸν ἠρώτησε·

— Πτωχὲ γέρον, θὰ ἦσο στρατιώτης καὶ εἶς τινα μάχην θὰ ἔχασες ἴσως τὸν πόδα σου.

— "Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ γέρον. Ἡ ἱστορία τοῦ ποδός μου μέ λυπεῖ πολύ, ὁσάκις τὴν ἐνθυμηθῶ. Ἀλλὰ πρὸς χάριν σας θὰ διηγηθῶ αὐτήν.

"Ἦμην μικρός, μόλις τεσσάρων ἐτῶν, καὶ εἶχον ἀδελφὴν μεγαλειτέραν κατὰ ὀκτὼ ἔτη. Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ μου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας μου, εἶπε δὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου νὰ μέ προσέχη καὶ νὰ μένη πλησίον μου, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου ἐλησμόνησε τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός μου, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, διὰ νὰ παίξῃ μέ ἄλλα παιδία, ἐμὲ δὲ ἀφήκε μόνον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐγὼ ἀνέβην τότε ἐπὶ τινος παραθύρου καὶ ἐβλεπον αὐτὴν καὶ τὰ ἄλλα παιδία, τὰ ὅποια ἔπαιζον. Ἀλλ' αἰφνης ἔπεσον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔσπασα τὸν πόδα μου.

"Ὅτε ἐπανῆλθεν ἡ μήτηρ μου, προσεκάλεσε τὸν ἰατρόν, ἀλλ' οὔτε τὰ φάρμακα αὐτοῦ, οὔτε αἱ περιποιήσεις τῆς μητρός μου μέ ὠφέλουν. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ ὑγεία μου ἐχειροτέρευε καὶ ἐκινδύνευον νὰ ἀποθάνω. Ὁ

ἰατρὸς τότε εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτι διὰ νὰ σωθῶ, ἔπρεπε νὰ κόψωσι τὸν πόδα μου. Οἱ γονεῖς μου, διὰ νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν μου, συγκατένευσαν νὰ ἀποκοπῇ ὁ πούς μου, καὶ ἔκτοτε εἶμαι χωλός. Ὅτε δὲ ἐμεγάλωσα, ἐπειδὴ ἤμην χωλός καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ εὐκόλως, μόλις κατῴρθωνα νὰ ζῶ διὰ τῶν ὀλίγων χρημάτων, τὰ ὅποια ἐκέρδαινον ἐκ τῆς ἐργασίας μου, τώρα δὲ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαιτῶ τῆς δυστυχίας μου δὲ ταύτης αἰτία εἶνε ἡ ἀδελφὴ μου.

Ἀφ' οὗ ὁ γέρον ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του ἡ μήτηρ ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα της καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν.

— Τέκνον μου, ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ἱστορίαν τοῦ χωλοῦ τούτου γέροντος. Ἀπὸ αὐτὴν δύνασαι νὰ διδαχθῆς πόσον μέγαρα δυστυχήματα συμβαίνουσιν, ὅταν τὰ τέκνα εἶνε ἀπειθῆ εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ δὲν φυλάττωσι τὰς παραγγελίας των.

Ἐπειτα ἀνεχώρησε μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ἐκείνης ἔστειλε πάντοτε ἐλεημοσύνην εἰς τὸν χωλὸν γέροντα.

Κολοιὸς καὶ πτηνά.

Τὰ πτηνά ἀπεφάσισαν νὰ συναθροισθῶσι μίαν ἡμέραν εἰς ἓν μέρος, διὰ νὰ ἐκλέξωσι βασιλέα.

“Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν ἡ ὠρισμένη ἡμέρα, ἀπὸ πρωΐας ὅλα τὰ πτηνά ἤρχισαν νὰ καλλωπίζονται. Ἐλούσθησαν εἰς τὰ καθαρὰ ὕδατα τῶν ρυακίων, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν, ἐτακτοποίησαν τὰ πτερά των καὶ ἐξέβαλον ὅσα ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν ἄσχημα. Μόνον ὁ κολοιὸς δὲν προσεπάθει νὰ καλλωπισθῆ, διότι ἐσκέπτετο νὰ ἀπατήσῃ τὰ ἄλλα πτηνά. Καὶ ἰδοὺ τί ἔπραξεν·

“Ὅτε τὰ ἄλλα πτηνά συναθροίσθησαν εἰς τὴν συνέλευσιν, αὐτὸς ἔλαβεν ὅσα πτερά εἶχον ἀποβάλλει ἐκεῖνα, τὰ ἐκόλλησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του, καὶ τοιουτοτρόπως ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ ἐστάθη μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν.

Τὰ ἄλλα πτηνά, ὡς εἶδον αὐτόν, ἔμειναν ἐκστατικά, διότι ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχον ἰδεῖ τόσον ὠραῖον πτηνὸν μὲ τόσην ποικιλίαν πτερῶν. Ἄλλ’ ἐν ᾧ τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἦσαν

ἔτοιμα νὰ ἐκλέξωσιν αὐτόν βασιλέα των, ἡ γλαυξ παρετήρησε μερικὰ πτερά ἰδικὰ της, κολλημένα ἐπὶ τοῦ κολοιοῦ, καὶ ἐνόησε τὴν ἀπάτην. Ἦλθε λοιπὸν πλησίον αὐτοῦ, ἀπέσπασε τὰ πτερά της καὶ ἀνεχώρησεν.

Τότε καὶ τὰ λοιπὰ πτηνά ἐνόησαν τὴν ἀπάτην, καὶ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπέσπασαν ἕκαστον τὰ ἰδικὰ του πτερά, καὶ τοιουτοτρόπως μετ’ ὀλίγην ὥραν ὁ κολοιὸς ἔμεινε πάλιν κολοιὸς μὲ τὰ ἄσχημα πτερά του. Περιγέλων δὲ αὐτὴν καὶ ἔλεγον· «Ὅστις θέλει νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ φαίνεται διαφορετικώτερος ἀπὸ ὅ,τι εἶνε, τίποτε δὲν κερδίζει, ἀλλὰ γίνεται ὁ περίγελως τοῦ κόσμου».

Ὁ πιστὸς κύων.

Πτωχὴ τις χήρα εἶχε μικρὸν κῆπον, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργει μόνη. Ἐπώλει τὰ λαχανικά αὐτοῦ καὶ μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζεν, ἔζη μετὰ τοῦ μικροῦ τέκνου της. Ὅσάκις μετέβαινεν εἰς τὸν κῆπὸν της,

ἔθετε τὸ τέκνον της εἰς τὴν κοιτίδα καὶ ἄφινε πλησίον αὐτοῦ τὸν πιστόν της κύνα, ὅς-τις ἐφύλαττεν, αὐτό, ἕως ὅτου ἐπέστρεφεν ἡ μήτηρ.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ἡ πτωχὴ χήρα ἦτο εἰς τὸν κήπον, ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν ὀπήν τῆς οἰκίας φοβερὸς ὄφις, ἐπλησίασε τὴν κοιτίδα καὶ περιετυλίχθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου, διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ. Ὁ κύων ὁμως, καθὼς εἶδε τὸν ὄφιν, ὤρμησεν ἐναντίον του, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ τὸν ἐπνιξεν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀνετράπη ἡ κοίτις καὶ ἐκάλυψε τὸ παιδίον καὶ τὸν ὄφιν.

Τὴν μεσημβρίαν ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ κήπου ἡ μήτηρ. Ἀλλὰ πόσον ἐτρόμαξεν ἡ δυστυχὴς, ὅτε εἶδε τὴν κοιτίδα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ τὸν κύνα μὲ τὸ στόμα αἵματωμένον! Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ κύων ἐφόνευσε τὸ τέκνον της. Ὁρμᾶ λοιπὸν καὶ λαμβάνει μίαν ἀξίνην, διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ κτυπήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀκούει τὸ τέκνον της νὰ κλαίῃ κάτω ἀπὸ τὴν κοιτίδα. Εὐθὺς τρέχει, σηκώνει αὐτὴν

καὶ εὐρίσκει τὸ ἀγαπητὸν της τέκνον ἀβλαβὲς καὶ τὸν ὄφιν φονευμένον.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐνόησε τότε τί συνέβη, καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς κῆχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τέκνου της· ἔπειτα δὲ ἐθώπευσε τὸν πιστόν της κύνα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἠγάπα αὐτὸν περισσότερον.

Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἥλιος.

Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἥλιος ἐφιλονίκουν ἡμέραν τινά, τίς ἐκ τῶν δύο εἶνε ἰσχυρότερος, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσωσι τὴν δύναμίν των.

Κατὰ τύχην διήρχετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν πεδιάδα ὀδοιπόρος τις, καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι συνεφώνησαν νὰ κηρύξωσιν ἐκεῖνον νικητὴν, ὅστις θὰ ἠνάγκαζε τὸν ὀδοιπόρον νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐπανωφόριόν του.

Πρῶτος ἤρχισεν ὁ ἄνεμος νὰ πνέῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του· ἀλλ' ὅσον αὐτὸς ἔπνεε δυνατώτερον, τόσο ὁ ὀδοιπόρος συνέσφιγγε τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ὁ ἄνεμος κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, κατέρριψε φύλλα καὶ καρποὺς δένδρων,

ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ἐπανωφόριον τοῦ ὁδοιπόρου.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε καὶ ὁ ἥλιος. Οὗτος πρῶτον ἐσκόρπισε τὰ νέφη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔπειτα δὲ ἤρχισε νὰ ρίπτῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θερμότερας τὰς ἀκτινάς του ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν παρήλθε δὲ πολλὴ ὥρα καὶ ὁ ὁδοιπόρος ἐθερμάνθη τόσο πολύ, ὥστε ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου τινός διὰ νὰ ἀναπαυθῇ.

Τότε ὁ ἥλιος εἶπεν εἰς τὸν ἄνεμον· «Βλέπεις τίς εἶνε ἰσχυρότερος; Μάθε λοιπόν, ὅτι τὰ περισσότερα πράγματα κατορθώνει τις μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ μὲ τὸν καλὸν τρόπον καὶ ὄχι μὲ τὴν ὀργὴν καὶ μὲ τὴν ἀγριότητα».

Ὁ ἄνεμος παρεδέχθη τοὺς λόγους τούτους καὶ ὠμολόγησεν, ὅτι ὁ ἥλιος εἶνε ἰσχυρότερος.

Ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας.

Ὁ ἀέρας θύμωσε
μὲ τὸν ἥλιο ἴσχυρωσε.

Ὁ ἀέρας ἔλεγε.

— «Εἶμαι δυνατώτερος!»

Καὶ ὁ ἥλιος ἔλεγε·

— «Σὲ περνῶ ἔς τὴ δύναμι!»

Ἐνας γέρος ἄνθρωπος
μὲ τὴν μαύρη κάπα του
ἔς τὸ χωράφι πήγαινε.

Ὁ ἀέρας λάλησε·

— «Ὅποιος ἔχει δύναμι
παίρνει ἀπ' τὸν γέροντα
τὴ χονδρὴ τὴ κάπα του!»

Φύσησε, ξεφύσησεν,

ἔσκασε ἔς τὸ φύσημα·

ἄδικος ὁ κόπος του·

κρύωσεν ὁ γέροντας

καὶ διπλᾶ τυλίχθηκε

ἔς τὴ χονδρὴ τὴ κάπα του.

Καὶ ὁ ἥλιος λάλησε·

— «Ὅποιος ἔχει δύναμι

παίρνει ἀπ' τὸν γέροντα

τὴ χονδρὴ τὴ κάπα του!»

Ἐφεξεν ὀλόλαμπρος,

καλωσύνη σκόρπισεν,

ἔβγαλεν ὁ γέροντας

τὴ χονδρὴ τὴ κάπα του.

Πάλι ξαναμίλησε·

— «Ἄκουσε καὶ μάθε το·

σὲ περνῶ ἔς τὴ δύναμι,

γιατὶ πᾶς μὲ τὸ κακὸ
κ' ἐγὼ πάω μὲ τὸ καλό».

Ἡ περιστέρα.

Ἡ περιστέρα εἶνε πτηνὸν μικρότερον τῆς ὄρνιθος. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς εἶνε μικρὰ καὶ κομψή. Τὸ ράμφος μέτριον καὶ κατὰ τὸ ἄκρον καμπύλον. Αἱ πτέρυγες εἶνε μακραί· διὰ τοῦτο ἡ περιστέρα πετᾷ ταχέως καὶ εὐχερῶς. Οἱ πόδες εἶνε βραχεῖς καὶ ἔχουσιν ἀνὰ τέσσαρας δακτύλους, τρεῖς πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἓνα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ πτέρωμα τῶν περιστερῶν εἰς ἄλλας ἔχει ἓν χρῶμα καὶ εἰς ἄλλας εἶνε ποικίλον.

Αἱ περιστεραί ζῶσι κατὰ ζεύγη καὶ εἶνε πτηνὰ ὠραῖα καὶ καθαρὰ. Εὐρίσκονται πανταχοῦ καὶ ἐξημεροῦνται εὐκόλως. Αἱ ἡμεροὶ περιστεραί κατοικοῦσιν εἰς τὰς ὁπάς τῶν οἰκιῶν ἢ εἰς τοὺς περιστερεῶνας. Αἱ ἄγριαι περιστεραί φωλεύουσιν εἰς τὰς ὁπάς τῶν βράχων καὶ τῶν παλαιῶν δένδρων.

Αἱ περιστεραί γεννῶσιν ἀνὰ δύο ἢ ἄρκτάκις μέχρι δεκάκις τοῦ ἔτους. Ἐπωάζουσιν

αὐτὰ καὶ τὰ ἐκκολάπτουσιν ἐντὸς δέκα ἑπτὰ μέχρις εἴκοσι δύο ἡμερῶν. Τρέφουσι δὲ τοὺς νεοσσούς των, μέχρις ὅτου γείνωσιν ἱκανοὶ καὶ αὐτοὶ νὰ τρέφωνται μόνοι των.

Αἱ περιστεραί εἶνε πτηνὰ ἀθῶα καὶ εὐεργετικά. Πολλάκις παραχωροῦσιν ἐκ τῆς τροφῆς των καὶ εἰς ἄλλα πτηνὰ καὶ οὐδέποτε βλάπτουσί τινα.

Τὸ κρέας τῶν περιστερῶν καὶ μάλιστα τῶν μικρῶν εἶνε τροφή νόστιμος. Τὸ κρέας τῶν ἀγρίων περιστερῶν εἶνε νοστιμώτερον.

Ἡ σεμνὴ Ἀσπασία.

Ἐν καιρῷ μεγάλης ἀφορίας φιλάνθρωπός τις πλούσιος ἐγέμισεν ἓν κοφίνιον ἀπὸ ἄρτους καὶ προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ πτωχότερα παιδιά τοῦ χωρίου. Ὅτε δὲ ἐκεῖνα ἦλθον, εἶπε πρὸς αὐτά. «Ἐντὸς τοῦ κοφινίου τούτου ὑπάρχουσι τόσοι ἄρτοι, ὅσοι εἴσθε καὶ σεῖς. Λάβετε λοιπὸν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα καὶ ἔλθετε πάλιν αὔριον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν».

Τὰ παιδιά ὠρμησαν εἰς τὸ κοφίνιον καὶ

ἤρχισαν νὰ φιλονικῶσι, ποῖον νὰ λάβῃ τὸν μεγαλείτερον ἄρτον· ἔπειτα δὲ ἀνεχώρησαν χωρὶς οὐδὲ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν φιλάνθρωπον πλούσιον.

Μόνον ἡ Ἀσπασία, κοράσιον ὀκταετής, ἴστατο κοσμίως. Αὕτη, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν τὰ ἄλλα παιδιά, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κοφίνιον καὶ ἔλαβε τὸν μικρότερον ἄρτον, ὃ ὁποῖος εἶχε μείνει. Ἐπειτα ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ πλουσίου, ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔγεινε πάλιν τὸ αὐτό. Τὰ ἄλλα παιδιά ἔλαβον τοὺς μεγαλειτέρους ἄρτους καὶ ἀνεχώρησαν, ἡ δὲ Ἀσπασία ἔλαβε τὸν μικρότατον ἄρτον, ὃ ὁποῖος εἶχεν ἀπομείνει ἐντὸς τοῦ κοφινίου, καὶ ἠὲ χαρίστησε τὸν εὐεργέτην της. Ὅτε ὁμοῦς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἔκοψεν ἡ μήτηρ της τὸν ἄρτον, ἔπεσον αἴφνης ἐξ αὐτοῦ πολλὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Καὶ αἱ δύο ἔμειναν ἐκπληκτοί, ἡ δὲ μήτηρ διέταξε τὴν κόρην της νὰ φέρῃ αὐτὰ εὐθύς ὀπίσω εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἶπεν, ὅτι

κατὰ λάθος θὰ ἐτέθησαν ἐντὸς τοῦ ἄρτου.

Ἡ Ἀσπασία, ἔλαβε τὰ χρήματα καὶ ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὸν πλούσιον. Ἐκεῖνος ὁμοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν· «Δὲν εἶνε λάθος, καλή μου κόρη. Ἐγὼ διέταξα νὰ θέσωσι τὰ νομίσματα αὐτὰ ἐντὸς τοῦ ἄρτου, διὰ νὰ ἀνταμείψω σέ, ἥτις εἶσαι σεμνή, ὀλιγαρκῆς καὶ εὐγνώμων».

Τὸ θυγάτριον τοῦ Ἰαείρου.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε τὸν λαόν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν πλούσιός τις, ὃ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἰαείρος, καὶ εἶπε· «Κύριε, ἡ θυγάτηρ μου ἀσθενεῖ βαρέως καὶ κινδυνεύει νὰ ἀποθάνῃ. Ἐλθέ νὰ ἐπιθέσῃς τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, διὰ νὰ θεραπευθῇ».

Ὁ Ἰησοῦς ἐξεκίνησεν ἀμέσως, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠκολούθει πολλὸς λαός, δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ ταχέως. Ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον τῆς οἰκίας, ἔρχεται ὑπηρέτης τις καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰαείρον· «Ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανεν· ὅθεν μὴ ὑποβάλλῃς εἰς κόπον τὸν διδάσκαλον».

Ὁ Ἰάειρος, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτόν· «Μὴ κλαῖε· πίστευε εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ θυγάτηρ σου θὰ ἀναστηθῇ».

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ κορασίου. «Μὴ κλαίετε· ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται».

Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου, περιεγέλων τὸν Ἰησοῦν· διότι ἐν ᾧ ἡ κόρη ἦτο νεκρά, ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι κοιμᾶται.

Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νὰ ἐξέλθωσι πάντες ἐκ τῆς οἰκίας· ὅτε δὲ ἔμεινεν αὐτὸς μετὰ τριῶν ἐκ τῶν μαθητῶν του καὶ τῶν γονέων τῆς νεκρᾶς, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ εἶπε· «Κόρη, ἐγέρθητι»· καὶ ἀμέσως ἡ νεκρά ἀνέστη.

Πάντες, ὅσοι εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο, ἔπυσον καὶ προσεκύνησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγον· «Ἀληθῶς υἱὸς Θεοῦ εἶνε οὗτος».

Κυνηγετικὸς τις κύων κατεδίωκε μικρὸν λαγὸν καὶ ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν συλλάβῃ. Τότε ἐπήδησεν ἐξαίφνης ἔμπροσθέν του μέγας λαγός. Τοῦτον ὡς εἶδεν ὁ κύων, εἶπε καθ' ἑαυτόν· «Ἄ! αὐτὸς εἶνε μεγαλείτερος· αὐτὸν πρέπει νὰ συλλάβω». Ἀφῆκε λοιπὸν τὸν μικρὸν λαγὸν καὶ ἤρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸν μέγαν. Ἄλλ' οὗτος ἔτρεχε πολὺ ταχέως καὶ ὁ κύων δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν φθάσῃ, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησεν. Ὁ μέγας λαγὸς μετ' ὀλίγην ὥραν ἀπεμακρύνθη πολὺ καὶ ἔγεινεν ἀφαντος. Ὁ κύων ἐσκέφθη τότε νὰ καταδιώξῃ πάλιν τὸν μικρὸν λαγόν, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἐκεῖνος εἶχε φύγει.

Τοιουτοτρόπως ὁ ἀνόητος κύων ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς κυνήγιον.

Τὸ σμαριδάκι καὶ ὁ ψαράς.

Ἐπιασ' ἓνα σμαριδάκι
ὁ ψαράς εἰς τὸ ποτάμι.
«Εἶνε, εἶπε, μικρουλάκι,
πλὴν κι' αὐτὸ κάτι θὰ κάμη.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ τοῦ εἶπε τὸ κακόμοιρο
[ψαράκι:

«Κὺρ ψαρά, τί κάμνεις τώρα;

Δὲν εἶν' κρῖμα τὸ λαδάκι, ὅπου θὲ νὰ ἐξοδεύσης;
Ἄφες με νὰ μεγαλώσω, καὶ ἴσ' ἔλθ' ἐκείνη ἡ
[ῶρα,

Τότε δὰ νὰ μὲ ψαρεύσης,

Εἰς κανένα ψαροφάγον ἀκριβὰ νὰ μὲ πωλήσης.
Τώρα ἴσ' ἐμὲ διακόσια εἶνε χρεῖα νὰ ζητήσης.
Τί φαγί θὲ νὰ σοῦ κάμω, ἐν ᾧ βλέπεις δὲν
[ἀξίζω;»

«Τί φαγί; τοῦ ἀπεκρίθη. Ἐγώ, φίλε, τὸ γνωρίζω,
κι' ἄφες τὴν ρητορικήν σου νὰ τὴν κάμης ἔς τὸ
[τηγάνι.

Τὰ πολλά, ὅστις ξेत्रέχει, καὶ τὰ βέβαια τὰ
[χάνει».

Ἐχοῖρος.

Ἐχοῖρος εἶνε ζῶον τετράπουν καὶ θηλαστικόν. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶνε ἐπιμήκης καὶ λήγει εἰς ρύγχος στρογγύλον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χοίρου εἶνε μικροί, τὰ ὦτα μεγάλα, ὀρθιά ἢ κρεμάμενα, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ μέγα. Ἐκατέρωθεν τῆς κάτω σιαγόνας ἔχει δύο ὀδόντας μεγάλους καὶ ἐξέχοντας ἔξω τοῦ χείλους. Οἱ ὀδόντες οὗτοι λέγονται χαυλιόδοντες. Ἐτράχηλος τοῦ χοίρου εἶνε βραχὺς καὶ παχὺς· ὁ κορμὸς αὐτοῦ μακρὸς καὶ ἀκομψός.

Ἡ ράχης κυρτὴ μὲ ἀνωρθωμένας καὶ σκληρὰς τρίχας. Ἡ οὐρὰ μικρὰ καὶ συνήθως συνεστραμμένη. Οἱ πόδες βραχεῖς καὶ λεπτοί. Ἐκαστος ποὺς αὐτοῦ ἔχει τέσσαρας δακτύλους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο μόνον ἐγγίζουσι τὸ ἔδαφος, οἱ δὲ ἄλλοι δύο, μικρότεροι, κείνται ὀπισθεν, ὑψηλότερον. Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου εἶνε παχὺ καὶ καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζουσι ψήκτρας.

Ἐχοῖρος εἶνε ζῶον παμφάγον. Τρώγει ρίζας φυτῶν, βαλάνους, γεώμηλα καὶ ἄλλα, καὶ παχύνεται πολὺ.

Ἡ θήλεια γεννᾷ ἕως δεκαπέντε χοιρίδια τὸ ἔτος.

Ἐχοῖρος εἶνε ἀκάθαρτον ζῶον· ἀρέσκεται νὰ κυλίηται εἰς τὸν βόρβορον καὶ νὰ ἀναταράσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ρύγχους του. Ἄλλ' εἶνε καὶ πολὺ ὠφέλιμον ζῶον. Τὸ κρέας του εἶνε νόστιμον καὶ θρεπτικόν, κατασκευάζουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ ἀλλαντας καὶ χοιρομήρια.

Ἐἀγριος χοῖρος ζῆ εἰς τὰ δάση καὶ ἔχει χαυλιόδοντας μεγαλειτέρους. Τοῦτον κυνη-

γοῦσι διὰ τὸ δέριμα του καὶ διὰ τὸ κρέας του,
τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ νόστιμον.

Οἱ στάχυες τοῦ σίτου.

Γεωργὸς τις ἦλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς
τὸν ἀγρὸν, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὠρίμασεν ὁ σῖτος.

«Πάτερ, εἶπε τότε τὸ παιδίον, διατί ἄλλοι
στάχυες κλίνουν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κά-
τω καὶ ἄλλοι ἔχουσιν αὐτὴν ὑψηλά; Αὐτοὶ
θα εἶνε, φαίνεται, πολὺ εὐγενεῖς, οἱ δὲ ἄλλοι,
οἱ ὁποῖοι κύπτουσι, θα εἶναι πρόστυχοι».

Ὁ πατὴρ ἀπέκοψεν ὀλίγους στάχυς, τοὺς
ἔδειξεν εἰς τὸν υἱὸν του καὶ εἶπε πρὸς αὐ-
τόν· «Ἰδού, τέκνον μου. Οἱ στάχυες οὗτοι,
οἱ ὁποῖοι ἔκλινον τὴν κεφαλὴν των πρὸς τὰ
κάτω, εἶνε πλήρεις σίτου, ἐν ᾧ ἐκεινοὶ, οἱ
ὁποῖοι εἶχον αὐτὴν ὑψηλά, εἶνε ἐντελῶς κενοί».

Τὰ στάχυα.

Ἐν τῷ πράσινῳ χωράφι ἀγάλι-ἀγάλι
κυμάτιζαν τὰ στάχυα κ' ὠμιλοῦσανε,
κ' ὅσα ὀλόρθο εἶχαν τὸ κεφάλι,
γυρνοῦσαν μὲ καμάρι κ' ἐγελοῦσανε

τὰ ἄλλα τὰ καῦμένα,
ποῦ ἀπ' τὸ βάρος ἦτανε σκυμμένα.

Κι' αὐτὰ τοὺς λέγαν, δίχως νὰ γυρίσουν·
«Νὰ χαίρεσθε, ἀδελφια, τὸ καμάρι σας!
Ὅμως ἴσ' ἂν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ θερίσουν,
τότε θέλει φανῆ ποιά εἶν' ἡ χάρις σας·

καὶ τότε — ἴσ' ἂν ἰδῆτε —

ποιά εἶνε τὰ καλλίτερα θὰ πῆτε.

Κούφια ἐσᾶς παντοῦ μὲ καταφρόνια
θέλουν πετᾶ μακρὰ ἀπ' τὴν ἀγκάλη μας·
ὅμως ἡμᾶς θὰ κρύβουν μέσ' ἕως τ' ἀλώνια,
καὶ τὰ σπυριά, ποῦ τώρα τὸ κεφάλι μας

βαραίνουν ὀλοένα,

θα ἰδῆτε νὰ συνάζουν ἕνα-ἕνα».

Ὅπου ἰδῆς κεφάλι σηκωτό,
δὲν θὲ νὰ πῆ πῶς εἶνε προκομμένο.

Εἶν' ἀπὸ μέσα ἄδειο καὶ γι' αὐτὸ
εἶν' ἀπ' τὴν ἐλαφράδα σηκωμένο.

Ὁ φιλαλήθης Γεώργιος.

Πατὴρ τις ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν του Γεώρ-
γιον μικρὸν πέλεκυν, διὰ νὰ παίξῃ. Ὁ μι-
κρὸς παῖς ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ νὰ κόπτῃ μὲ
τὸν πέλεκυν ξύλα· ἐνίοτε δὲ ἔκοπτε καὶ ὅ,τι

δὲν ἔπρεπε νὰ κόψῃ. Ἡμέραν τινὰ ἔλαβε τὸν πέλεκύν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον· χω-
ρίς νὰ σκεφθῆ ἔκοψε μικρὰν κερασέα, τὴν
ὁποίαν ὁ πατὴρ του περιποιεῖτο πολὺ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἦλθεν ὁ πατὴρ μετὰ
τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸν κῆπον καί, καθὼς εἶδε
τὸ δενδρύλλιον νὰ κεῖται κατὰ γῆς, ἐλυπήθη
πολὺ καὶ πλήρης ὀργῆς ἐφώναζεν· «Ὅστις
καὶ ἂν ἔκαμε τοῦτο, θὰ τιμωρηθῆ αὐστη-
ρῶς». Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν υἱόν του
εἶπε· «Γεώργιε, ποῖος ἔκοψε τὴν κερασέα!»
Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν,
διότι οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ὅτι αὐτὸς ἔκοψε τὸ μι-
κρὸν δένδρον. Ἀλλὰ τότε θὰ ἐψεύδετο, αὐ-
τὸς δὲ δὲν ἠθελε ποτὲ νὰ ψευσθῆ. Μὲ δάκρυα εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε· «Πάτερ μου, ἐγὼ ἔκα-
μα τὴν ἀνοησίαν νὰ κόψω τὸ δένδρον». Ὁ
πατὴρ ἐλυπήθη μὲν διὰ τὴν πράξιν τοῦ υἱοῦ
του, ἀλλὰ τὸν ἐσυγχώρησε, διότι εἶπε τὴν
ἀλήθειαν.

Ὁ Γεώργιος ἔγεινε κατόπιν σπουδαῖος ἄν-
θρωπος καὶ μέγας στρατηγὸς καὶ δὲν ἐψεύ-
σθη καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Δαίδαλος καὶ Ἴκαρος.

Α'

Ὁ Δαίδαλος ἦτο Ἀθηναῖος καὶ ἔγγονος
τοῦ Ἐρεχθέως, ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀτ-
τικῆς.

Ὁ Δαίδαλος ἦτο ὁ καλλίτερος τεχνίτης
τῆς ἐποχῆς του· ἐφεῦρε τὸ σκεπάρνιον, τὰ
τρυπάνιον, τὴν διαβήτην καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα,
καὶ κατεσκεύαζεν ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐθαυμά-
ζοντο εἰς πολλοὺς τόπους τῆς γῆς.

Τὰ ἀγάλματά του ἦσαν τόσον τεχνικά,
ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον, ὅτι ἦσαν ἐμψυχα
καὶ ὅτι ἔβλεπον καὶ περιεπάτουν. Οἱ πρὸ
αὐτοῦ τεχνῖται κατεσκεύαζον ἀγάλματα μὲ
ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς καὶ μὲ χεῖρας προσκολ-
λημένας εἰς τὰς πλευράς τοῦ σώματος· ὁ

Δαίδαλος ὅμως κατεσκεύασε τὰ ἀγάλματά του μὲ ὀφθαλμούς ἀνοικτούς καὶ μὲ χεῖρας τεταμένας καὶ διεχώρισε τὰ σκέλη των.

Ὁ Δαίδαλος ἐξ Ἀθηνῶν μετέβη εἰς τὴν Κρήτην. Ἦτο δὲ τότε βασιλεὺς ἐκεῖ ὁ Μίνως, ὅστις ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὸν περίφημον τεχνίτην καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν πολὺ.

Ὁ Δαίδαλος κατεσκεύασε πολλὰ λαμπρὰ ἔργα εἰς τὴν Κρήτην, κατὰ παραγγελίαν δὲ τοῦ Μίνως κατεσκεύασε καὶ τὸν Λαβύρινθον. Ἦτο δὲ οὗτος βαθὺ καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχε τόσους ἐλιγμούς, ὥστε ὅστις εἰσῆρχετο εἰς αὐτό, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ. Εἰς τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἐκλείσθη ὁ Μινώταυρος, ὅστις, καθὼς ἔλεγον, ἦτο φοβερὸν καὶ ἀνθρωποφάγον τέρας, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρώπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ ταῦρος.

Β'

Ὁ Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν ἐν Κρήτῃ, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα. Ὁ Μίνως ὅ-

μως δὲν ἄφινεν αὐτόν. Ἔστενοχωρεῖτο λοιπὸν διὰ τοῦτο ὁ Δαίδαλος καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐσκέπτετο πῶς νὰ φύγῃ. Τέλος πρωΐαν τινὰ ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς· «Εὖρον μέσον νὰ φύγω. Ὁ Μίνως δύναται νὰ φυλάττῃ τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, ὁ ἀῆρ ὅμως μένει ἐλεύθερος. Θὰ φύγω διὰ τοῦ ἀέρος ὡς πτηνόν!

Ὁ Δαίδαλος συνέλεξε πολλὰ πτερά, τὰ συνεχόλλησε διὰ κηροῦ καὶ τοιουτοτρόπως κατεσκεύασε δύο μεγάλας πτέρυγας. Τὰς πτέρυγας ταύτας προσήρμοσεν εἰς τὸ σῶμά του καὶ κινῶν αὐτάς διὰ τῶν χειρῶν του ἐπέτα ὡς πτηνόν.

Ἐπειτα κατεσκεύασε καὶ διὰ τὸν υἱὸν του Ἴκαρον ἐν ζευγος μικροτέρων πτερύγων, ἐδίδαξεν αὐτόν πῶς νὰ τὰς κινῇ καὶ τῷ εἶπεν· «Υἱέ μου, μὴ ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ πλησίον μου. Μήτε πολὺ ὑψηλὰ νὰ ἀναβαίνῃς, διὰ νὰ μὴ ἀναλύσῃ τὸν κηρὸν ἢ θερμότης τοῦ ἡλίου, μήτε πολὺ χαμηλὰ πρὸς τὴν θάλασσαν νὰ

καταβαίνης, διότι θὰ βραχῶσιν αἱ πτέρυγές σου καὶ δὲν θὰ δύνασαι πλέον νὰ πετᾷς».

Ἄφ' ἔδωκε τὰς ὁδηγίας ταύτας εἰς τὸν υἱὸν του, ἐνηγκαλίσθη αὐτόν, τὸν ἐφίλησε καὶ ἐπέτασεν εἰς τὸν ἀέρα. Κατόπιν αὐτοῦ ἐπέτα καὶ ὁ Ἴκαρος.

Γ'

Πατὴρ καὶ υἱὸς διέσχίζον τὸν ἀέρα διὰ τῶν μεγάλων πτερύγων των. Ἐντὸς ὀλίγου ἀφῆκαν ὀπίσω τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Κρήτης· ὑποκάτω δὲ αὐτῶν ἐξετείνετο ἡ θάλασσα. Οἱ ναῦται, οἱ ὁποῖοι συνελάμβανον ἰχθῦς διὰ τῶν δικτύων των, οἱ γεωργοὶ τῶν νήσων, οἱ ὁποῖοι ἐκαλλιέργουν τοὺς ἀγρούς των, οἱ ποιμένες, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον τὰ ποίμνιά των, πάντες ἔμμενον ἔκπληκτοι βλέποντες τὰ δύο παράδοξα καὶ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα πτηνά.

Καί κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Ἴκαρος ἐπέτα πλησίον τοῦ πατρὸς του· ἔπειτα ὅμως, ἐπειδὴ ἔβλεπεν, ὅτι ἐπέτα πολὺ εὐκόλως, ἔλαβε θάρρος καὶ ἀνέβη ὑψηλὰ. Ἐλησμόνησε τὴν πατρικὴν συμβουλήν, ἀλλ' ἐτιμωρήθη σκληρῶς.

Ἐκεῖ ὑψηλὰ ὁ κηρὸς τῶν πτερύγων ἀνέλυσεν ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, τὰ πτερὰ διελύθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, καὶ ὁ Ἴκαρος ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ. Ἐν ᾧ δὲ κατέπιπτεν ὁ δυστυχῆς, ἐφώναζε μετὰ σπαρακτικῆς φωνῆς· «Πάτερ μου! πάτερ μου!» Ἀλλὰ πρὶν τὸν ἀκούσῃ ὁ πατὴρ του, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη.

Ὁ Δαίδαλος ἐστράφη μετ' ὀλίγον, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του· ἀλλὰ δὲν τὸν ἔβλεπε καὶ ἔντρομος ἐφώναζεν· «Ἴκαρε! Ἴκαρε! ποῦ εἶσαι τέκνον μου;»

Ἐν ᾧ δὲ μετ' ἀγωνίας περιέφερε τὰ βλέμματά του ἄνω καὶ κάτω, διέκριεν ὁ δυστυχῆς πατὴρ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τὰ πτερὰ τοῦ υἱοῦ του. Τότε ἐνόησεν, ὅτι ἐπνίγη ὁ ἀγαπητός του Ἴκαρος.

Κατέβη εἰς τινὰ ἐκεῖ πλησίον νῆσον καὶ ἀπαρηγόρητος ἔτρεχε κατὰ τὸ παράλιον. Ἐπὶ τέλους εὔρε τὸ πτώμα τοῦ υἱοῦ του, τὸ ὁποῖον εἶχον ρίψει ἔξω τὰ κύματα, καὶ μετὰ θρήνων καὶ ὀδυρμῶν ἔθαψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης, ἣτις ἔκτοτε ὠνομάσθη Ἴκαρία,

τὸ δὲ πέλαγος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπνίγη ὁ Ἴκαρος, ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος.

Ὁ Ἡρακλῆς.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἔζησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλοὶ ἄνδρες γενναῖοι καὶ ἰσχυροί. Ὁ ἰσχυρότερος δὲ ὄλων ἦτο ὁ Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης.

Ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ὁ Ἡρακλῆς ἐδειξε τὴν μεγάλην ἀνδρείαν του.

Λέγεται, ὅτι, ὅτε ἦτο ὀκτάμηνον βρέφος, ὤρμησαν εἰς τὴν κοιτίδα του δύο μεγάλοι καὶ φοβεροὶ ὄφεις, διὰ νὰ τὸν πνίξωσιν. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἡρακλέους, καθὼς εἶδεν αὐτούς, ἐφοβήθη πολὺ καὶ μετὰ κραυγῶν ἐκάλει τὸν σύζυγόν της εἰς βοήθειαν. Ὁ Ἀμφιτρύων ἐντρομος ἔλαβε τὰ ὄπλα του καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὕρισκετο ὁ υἱὸς του. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἡρακλῆς συνέλαβε μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς του τοὺς ὄφεις ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοὺς ἐπνίξεν. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρύων εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἶδε τοὺς

ὄφεις νεκρούς, ἐθαύμασε τὴν δύναμιν τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Ἀμφιτρύων καὶ ἡ Ἀλκμήνη ἐφρόντισαν, ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ γονεῖς, νὰ ἀναθρέψωσι καλῶς τὸν υἱὸν των.

Ἔμαθε δὲ οὗτος νὰ τοξεύη, νὰ ἀκοντίζη, μουσικὴν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἔγεινεν ἀνὴρ, περιήρχετο τὰ διάφορα μέρη καὶ ἐτιμῶρει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔβλαπτον τοὺς ἄλλους. Μετέβαινεν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰς κοιλάδας καὶ ἐφόνευε τὰ ἀγριαθηρία, τὰ ὁποῖα ἐπροξένουν ζημίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δι' ὅλα ταῦτα ὅλοι ἠγάπων καὶ ἐσέβοντο τὸν Ἡρακλέα.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἐξάδελφον, ὅστις ἦτο βασιλεὺς καὶ ὠνομάζετο Εὐρυσθεύς. Μόνος οὗτος ἐφθόνει τὸν Ἡρακλέα διὰ τὴν ἀνδρείαν του καί, ἐπειδὴ τὸν ἐφοβεῖτο, ἤθελε νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ. Διέταττε λοιπὸν αὐτὸν νὰ ἐκτελῇ διάφορα ἔργα ἐπικίνδυνα, διότι ἤλπι-

ζεν, ὅτι θὰ ἐφονεύετο. Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς πάντοτε ἐνίκα. Τὰ μεγάλα δὲ καὶ δύσκολα ταῦτα κατορθώματα τοῦ Ἡρακλέους λέγονται ἄθλοισι καὶ εἶνε δώδεκα. Εἷς ἐκ τῶν δώδεκα αὐτοῦ ἄθλων εἶνε καὶ ὁ φόνος τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας.

Ἡ Νεμέα εἶνε χώρα τῆς Ἑλλάδος δασώδης. Ἐκεῖ ἔζη λέων, ὅστις ἦτο ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν περιχώρων. Οὔτε ποιμνία ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσωσιν ἐκεῖ, οὔτε ἄνθρωποι ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ δάσος τῆς Νεμέας.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Εὐρυσθεὺς διέταξε τὸν Ἡρακλέα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Νεμέαν καὶ νὰ φονεύσῃ τὸν λέοντα. Ὁ Ἡρακλῆς, χωρὶς νὰ φοβηθῇ, ἦλθεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐτόξευσε τὸ θηρίον· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐπληγώνετο, τὸ κατεδίωξε κρατῶν ὑψηλὰ τὸ ρόπαλόν του. Ὁ λέων ἐφοβήθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς δίστομον σπήλαιον. Ὁ Ἡρακλῆς ἐκύλισε τότε μέγαν λίθον καὶ ἔφραξε τὸ ἐν στόμιον· ἔπειτα εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ λέον-

τος καὶ μὲ τὰς ἰσχυρὰς χεῖράς του τὸν ἐπνίξε. Μετὰ ταῦτα ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Εὐρυσθέως, ἐκεῖ δὲ ἐξέδειρεν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τότε ἔφερε τὴν λεοντὴν ὡς ἐνδυμα.

Ἄργοναυτικὴ ἐκστρατεία.

Φρίξος καὶ Ἑλλη.

Ἐβασίλευέ ποτε εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας· οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν Νεφέλην, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποκτήσει δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην. Ὑστερον ἀπὸ τινα ἔτη ἡ Νεφέλη ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἀθάμας ἔλαβεν ἄλλην σύζυγον τὴν Ἰνώ. Αὕτη ἐμίσει τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ βλάβῃ αὐτά. Κατέπεισε λοιπὸν τὰς γυναῖκας νὰ φρυγανίζωσι κρυφίως ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των τὸν σῖτον, τὸν ὁποῖον οὔτοι θὰ ἔσπειρον. Ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον τὴν ἀπάτην, ἔσπειρον τὸν σῖτον ὅπως εἶχεν. Οὗτος ὅμως ὡς ἀκατάλληλος δὲν ἔδιδε κατ' ἔτος τὸν ἀναγκαῖον καρπὸν, οἱ δὲ

κάτοικοι τῆς χώρας ἤρχισαν νὰ πεινώσι καὶ δὲν ἤξευρον πῶς νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἀφορίαν ἐκείνην τῆς γῆς.

Τότε ὁ Ἀθάμας ἔστειλεν εἰς τοὺς Δελφούς, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον, πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀπαλλαγῇ ἡ χώρα ἀπὸ τὴν ἀφορίαν. Ἡ Ἰνώ ὁμως ἐπεισε κρυφίως τοὺς ἀπεσταλμένους νὰ εἴπωσιν ὅτι τὸ μαντεῖον ἔδωκε τὸν ἐξῆς χρησμόν· «Ἡ ἀκαρπία θὰ παύσῃ, ὅταν ὁ βασιλεὺς θυσιάσῃ τὸν Φρίξον εἰς τὸν Δία».

Ὁ Ἀθάμας ἐταράχθη πολὺ, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ θυσιάσῃ τὸ τέκνον του. Ἀλλ' ἡ Ἰνώ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς της, διέδωκε τὸν ψευδῆ χρησμόν εἰς τὸν λαόν· οὗτος δὲ πεινῶν καὶ ἀπηλπισμένος ἀπῆτει ἐπιμόνως παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του.

Τότε ὁ Ἀθάμας ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν κατοίκων παρέδωκε πρὸς μεγάλην του λύπην τὸν Φρίξον, ὅπως θυσιασθῇ. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἱερεὺς ἠτοιμάζετο ν' ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Φρίξου, ἡ Νεφέλη ἤρπασεν αὐτὸν

καὶ τὴν ἀδελφὴν του Ἑλλην, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς χρυσόμαλλον κριὸν καὶ εἶπεν·

— Ἀτυχῆ μου τέκνα, ἀναβῆτε ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὸ κριὸν τοῦτον, καὶ θὰ σᾶς φέρῃ εἰς μακρινὸν τόπον, ὅπου δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ σᾶς βασανίζῃ ἡ κακὴ μητριὰ σας.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ μήτηρ των ἔγεινεν ἄφαντος, ὁ δὲ Φρίξος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ, ἔπειτα δὲ ἀνέβη καὶ ἡ ἀδελφὴ του· αὕτη ἐκάθισεν ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκράτει ἐνηγκαλισμένον μετὰ τοὺς δύο της βραχίονας.

Ὁ κριὸς διέσχισε τὸν αἴρα καὶ διήρχετο ὑπεράνω πεδιάδων καὶ κοιλάδων καὶ ποταμῶν. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον εἶχον φθάσει εἰς τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον εὗρίσκεται παρὰ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον καὶ χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κριὸς διέσχισε τὸ στενόν, ἡ Ἑλλη ὠλισθήσε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Φρίξος κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ὅπως σώσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἀλλὰ ματαίως· ἡ δυστυχὴς Ἑλλη μετ' ὀλίγον ἐβυθί-

σθη εἰς τὰ κύματα καὶ ἐπνίγη. Ἐξ αὐτῆς δὲ ὁ πόντος ἐκεῖνος ὠνομάσθη Ἑλλησποντος.

Ὁ Φρίξος περίλυπος ἐξηκολούθησε μόνος ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὸν δρόμον του. Διῆλθε τὴν Προποντίδα, τὸν Βόσπορον καὶ ὕλον τὸν Εὐξείνιον πόντον πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Κολχίδα.

Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Φρίξον· οὗτος δὲ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης ἐθυσίασε τὸν κριὸν εἰς τὸν Δία καὶ τὸ χρυσόμαλλον αὐτοῦ δέρας ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱερόν ἄλσος τοῦ Ἄρεως. Δράκων δὲ φοβερὸς ἐφύλαττεν ἐκεῖ ἀγρύπνως τὸ πολύτιμον τοῦτο δέρας.

Β'. Ἰάσων καὶ Πελίας.

Ὁ Κρηθεὺς ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Οὗτος εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν Αἴσωνα, τὸν Πελίαν καὶ τὸν Ἰάσονα. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἔπρεπε νὰ βασιλεύσῃ ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἴσων. Ἄλλ' ὁ Πελίας, ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ἤρπασε τὸν θρόνον καὶ ἐβασίλευσεν αὐτός.

Τότε ὁ Αἴσων ἀνεχώρησεν εἰς τοὺς ἀγρούς του, τὸν δὲ Ἰάσονα, ὅστις ἦτο ἀκόμη παιδίον, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν σοφὸν Κένταυρον Χείρωνα, ὁ ὁποῖος κατῴκει εἰς ἓν σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους Πηλίου.

Ὁ Πελίας κατὰ τινα ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος προσέφερε θυσίαν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῆς παραλίας· μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων εἶχε προσκαλέσει εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Ἰάσονα, ὅστις ἦτο τότε εἴκοσιν ἐτῶν. Οὗτος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ, ἀφ' οὗ ἐφόρσε τὴν δορὰν τοῦ πάνθηρος, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε φονεύσει, ἔλαβε δύο μακρὰ δόρατα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἰωλκόν. Ὅτε ὁ Ἰάσων ἔφθασεν εἰς τὸν Ἄναυρον ποταμόν, εἶδε παρὰ τὴν ὄχθην αὐτοῦ γραῖαν, ἣτις παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὴν περάσῃ ἀντικρὺ. Ὁ Ἰάσων ἔλαβε προθύμως ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν γραῖαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἣ δὲ γραῖα ἠύχθη εἰς αὐτὸν εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἐν ᾧ διήρχετο τὸν ποταμόν, τὸ ρεῦμα αὐτοῦ εἶχε παρασύρει τὸ ἓν ἐκ τῶν σανδάλων του· ὁ Ἰάσων ἐσκέπτετο νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ἀλλ' ἡ γραῖα συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ

ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του καὶ διὰ μιᾶς ἔγεινεν ἄφαντος.

Αὕτη ἦτο ἡ θεὰ Ἥρα, ἡ προστάτις αὐτοῦ. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης ἀνθρώπων. Πάντες δὲ παρετήρουν μὲ θαυμασμὸν τὴν ὠραίαν καὶ ἡρωϊκὴν μορφήν του καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτο ὁ θεὸς τοῦ φωτὸς Ἄπόλλων, ἄλλοι δὲ ὅτι ἦτο ὁ Ἄρης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔφθασε καὶ ὁ Πελίας καθήμενος ἐπὶ ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσυρον ταχύποδες ἡμίονοι· ἐν ᾧ δὲ καὶ οὗτος μετὰ θαυμασμοῦ παρετήρει αὐτόν, αἴφνης εἶδεν ὅτι ἦτο μονοσάνδαλος.

Ὁ Πελίας ἐταράχθη ἐκ τούτου, διότι χρησμὸς εἶχεν εἶπει πρὸς αὐτόν ὅτι πρέπει νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὸν μονοσάνδαλον. Ἐκρυψεν ὁμως τὴν ἀνησυχίαν του καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς θυσίας ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τὸν Ἰάσονα καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Τί θὰ ἔκαμνες, Ἰάσον, ἂν χρησμὸς σοὶ ἔλεγεν ὅτι μέλλεις νὰ φονευθῆς ὑπὸ τινος ἐκ τῶν πολιτῶν;

— Θὰ διέταπτον αὐτόν νὰ μοὶ φέρῃ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάσων.

Τότε ὁ Πελίας ἐπανέλαβε·

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ σέ διατάπτω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Κολχίδα καὶ νὰ μοὶ φέρῃς τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ὁ Ἰάσων ἐδέχθη προθύμως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἐπιχείρησιν.

Γ'. Οἱ Ἄργοναῦται.

Ὁ Ἰάσων προσεκάλεσε τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς Ἑλλάδος, ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἐκστρατείαν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Ζήτης καὶ ὁ Κάλαις οἱ υἱοὶ τοῦ Βορρά, ὁ Ἄδμητος, ὁ περίφημος αἰοιδὸς Ὀρφεὺς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὀνομαστοὶ ἥρωες. Τὴν ναυπήγησιν τοῦ πλοίου ἀνέθηκεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φρίξου Ἄργον· οὗτος δὲ διὰ τῆς βοθηθείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασε πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄργώ.

Ἄφ' οὗ ἠτοιμάσθησαν ὅλα, οἱ Ἄργοναῦται ἀπέπλευσαν ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Ἰωλκοῦ καὶ διηυθύνοντο εἰς τὴν Κολχίδα. Κατὰ τὸν πλοῦν ὁ Ὀρφεὺς μὲ τὴν μελωδικὴν φωνὴν του

καὶ τὴν μαγευτικὴν λύραν τοῦ ἐνεθουσίαζε· τοὺς ἥρωας καὶ καθησύχαζε τὰ ἄγρια κύματα τῆς θαλάσσης.

Τοιοιουτρόπως οἱ Ἄργοναῦται διέπλευσαν τὸ Αἶγαῖον πέλαγος καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ὅπου ἐπνίγη ἡ δυστυχὴς Ἑλλη, καὶ ἔφθασαν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν Βόσπορον. Ἐκεῖ ἦσαν αἱ ὑπερμεγέθεις Συμπληγάδες πέτραι· αὗται δὲν ἦσαν ἐρριζωμέναι, ἀλλὰ συνεκρούοντο ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ἀνέμων καὶ ἠμπόδιζον τὴν διὰ θαλάσσης διάβασιν. Μὲ τόσην δὲ ταχύτητα καὶ βίαν συνεπλησίαζον πρὸς ἀλλήλας αἱ πέτραι αὗται, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διέλθωσιν.

Ἀπὸ τὸν κίνδυνον ὅμως ἐκεῖνον ἔσωσε τοὺς Ἄργοναύτας ὁ τυφλὸς μάντις Φινεύς. Οὗτος ὑπέφερε φοβερὸν μαρτύριον· διότι, ὁσάκις παρετίθετο εἰς αὐτὸν φαγητόν, αἱ πτερωταὶ Ἄρπυιαι ἐπέτων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄλλα μὲν ἐκ τῶν φαγητῶν ἀνῆρπαζον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐμόλυνον. Οὗτος ὑπεσχέθη νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς Ἄργοναύτας περὶ τοῦ πλοῦ των, ἂν ἀπαλλάξωσιν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἄρπυϊας.

Οἱ Ἄργοναῦται παρέθεσαν τότε εἰς αὐτὸν

τράπεζαν πλήρη φαγητῶν, αἱ δὲ Ἄρπυιαι πετάξασαι μὲ βοὴν ἤρπαζον τὴν τροφήν. Ἄλλ' οἱ πτερωτοὶ παῖδες τοῦ Βορρᾶ Ζήτης καὶ Κάλαις ἐδίωκον αὐτάς μὲ τὰ ξίφη των διὰ τοῦ ἀέρος καὶ οὕτως ὁ Φινεύς ἀπηλλάγη.

Ὁ τυφλὸς μάντις εἶπε τότε εἰς τοὺς Ἄργοναύτας πρὸς ποῖον μέρος νὰ πλεύσωσι· περὶ δὲ τῶν Συμπληγάδων συνεβούλευσεν αὐτοὺς νὰ ἀφήσωσι διὰ μέσου αὐτῶν περιστεράν· καὶ ἂν ἴδωσιν ὅτι αὕτη διέρχεται ἀβλαβῆς, νὰ διαπλεύσωσιν ἀφόβως.

Ὅτε οἱ Ἄργοναῦται ἔφθασαν πλησίον τῶν πετρῶν, ἀφῆκαν ἐκ τῆς πρῶρας περιστεράν· ἐν ᾧ δὲ αὕτη ἐπέτα, ἡ σύγκρουσις τῶν πετρῶν μόνον τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς αὐτῆς ἀπέσπασεν. Τότε καὶ ἐκεῖνοι διήλθον διὰ μέσου αὐτῶν κωπηλατοῦντες μὲ δύναμιν· ἐβοήθει δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ Ἥρα καὶ αἱ πέτραι κατὰ τὴν ἐνωσίαν των μόνον τὰ ἄκρα τῶν ἀσφάλτων τῆς Ἄργοῦς ἀπέκοψαν. Ἐκτοτε δὲ αἱ Συμπληγάδες ἔμειναν ἀκίνητοι.

Μετὰ ταῦτα οἱ Ἄργοναῦται ἐπλευσαν ὁ-

λην τὴν ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔφθασαν τέλος εἰς τὴν Κολχίδα.

Ἄφ' οὗ δὲ τὸ πλοῖον προσωρμίσθη, ἦλθεν ὁ Ἰάσων πρὸς τὸν Αἰήτην καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς του. Ἄλλ' ὁ Αἰήτης ἀπήντησε·

— Δύνασαι, ξένε, νὰ λάβῃς τὸ δέρας καὶ νὰ μεταφέρῃς αὐτὸ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν ζεύξῃς τοὺς δύο ταύρους μου, τοὺς ὁποίους μοὶ ἐχάρισεν ὁ Ἥφαιστος, καὶ ἀροτριώσῃς μὲ αὐτοὺς ἀγρόν καὶ σπείρῃς εἰς αὐτὸν ὀδόντας δράκοντος.

Ὁ Ἰάσων ἠπόρει πῶς νὰ δαμάσῃ τοὺς φοβεροὺς ταύρους, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀγριοί, εἶχον χαλκοῦς πόδας καὶ ἐκ τῶν μυκτῆρων των ἐξέβαλλον φλόγας. Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Αἰήτου Μήδεια ἐλυπήθη τὸν Ἰάσωνα καὶ ὑπεσχέθη νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἔδωκε λοιπὸν φάρμακον εἰς αὐτὸν καὶ εἶπε·

— Ξένε, ἀλείφθητι ἐξ αὐτοῦ, ἀλειψὼν δὲ καὶ τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα σου καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν θὰ εἶσαι ἀπρόσβλητος ἀπὸ πῦρ καὶ ἀπὸ σίδηρον. Γνώριζε δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀδόντων

τοῦ δράκοντος, τοὺς ὁποίους θὰ σπείρῃς, θὰ φυτρώσωσιν ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ὀπλισμένοι· ὅταν δὲ ἴδῃς αὐτοὺς συνηθροισμένους, τότε, χωρὶς νὰ φαίνησαι, ρίψον λίθους εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

Ὁ Ἰάσων, ἀφ' οὗ ἠλείφθη μὲ τὸ φάρμακον, ἦλθεν εἰς τὸ ἄλσος πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ταύρων· οὗτοι μόλις εἶδον αὐτὸν ὤρμησαν ἐναντίον του φουσῶντες πῦρ· ἀλλ' ὁ Ἰάσων ἦτο ἀπρόσβλητος καὶ κατόρθωσε νὰ ζεύξῃ αὐτούς. Μετὰ ταῦτα ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος καὶ εὐθύς ἀνετινάχθησαν ἐκ τῆς γῆς ἔνοπλοι γίγαντες. Ὁ Ἰάσων κεκρυμμένος ὀπισθεν ἑνὸς δένδρου, ἔρριψεν ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φαίνηται, λίθον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν. Οἱ δὲ γίγαντες, ἐπειδὴ ἐνόμισαν ὅτι οἱ μὲν ἠθελον νὰ φονεύσωσι τοὺς ἄλλους, ἤρχισαν νὰ μάχωνται μεταξύ των, καὶ τότε ὁ Ἰάσων ὤρμησε καὶ τοὺς ἐφόνευσεν.

Ὁ Αἰήτης ὅμως καὶ μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο τοῦ Ἰάσονος, δὲν ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν τὸ δέρας, ἀλλ' ἐσκέπτετο νὰ κατακαύσῃ τὴν Ἀργὼ καὶ νὰ φονεύσῃ τοὺς Ἀργοναύτας.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Μήδεια ἐβοήθησε τὸν

Ἰάσωνα νὰ ἀρπάσῃ τὸ δέρας. Αὕτη ὠδήγησεν αὐτὸν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸ ἄλσος, ὅπου ἐκρέματο τὸ δέρας, καὶ ἀπεκοίμισε μὲ φάρμακα τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐφύλατεν αὐτό. Τότε ὁ Ἰάσων ἤρπασε τὸ δέρας, μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἰδίαν νύκτα ἀνεχώρησε μετὰ τῶν συντρόφων του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Αἰήτης, ὅτε ἐνόησε τὴν ἀρπαγὴν, κατεδίωξε τοὺς Ἀργοναύτας μετὰ ἰσχυροῦ στόλου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς προφθάσῃ.

Τοιοιυτοτρόπως ὁ Ἰάσων καὶ οἱ σύντροφοι του μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ κινδύνους ἐφθασαν εἰς τὴν Ἰωλκόν, φέροντες τὸ περίφημον χρυσοῦν δέρας. Ὁ δὲ λαὸς ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ χαρᾶς καὶ ἐθαύμαζε τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρείαν των.

Προμηθεύς.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἶχον κτισθῆ. Ἡ θάλασσα ἔβρεχε τὴν ξηρὰν καὶ περιεκύκλωνε τὰς νήσους, οἱ δὲ ἰχθύες ἐκολύμβων ἐντὸς αὐτῆς. Εἰς τὴν ξηρὰν τὰ πτηνὰ ἐπέτων ἀπὸ

δένδρου εἰς δένδρον καὶ ἐκελάδουν μὲ γλυκεῖαν φωνήν. Οἱ ἀγροὶ ἦσαν καταπράσινοι καὶ διάφορα ζῶα ἔβοσκον εἰς τοὺς λειμῶνας. Ὅλη ἡ φύσις ἦτο ὠραία.

Ἀλλὰ τὴν καλλονὴν ταύτην τοῦ φύσεως οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν ἠσθάνοντο, διότι ἦσαν βάρβαροι καὶ ἀμαθεῖς· καμμίαν τέχνην δὲν ἐγνώριζον, ἀλλ' ἔζων ἐντὸς τῶν σπηλαίων ὡς ἀγρία θηρία. Δὲν διέκρινον οὔτε τὸ ἀνθηρὸν ἔαρ, οὔτε τὸ καρποφόρον θέρος, οὔτε τὸ φθινόπωρον μὲ τὰς πολλὰς ὀπώρας του, οὔτε τὸν χειμῶνα μὲ τὸ ψῦχος καὶ τοὺς πάγους του.

Διὰ τοῦτο ὁ Προμηθεύς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἐλυπήθη τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἠθέλησε νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζων. Ἦτο δὲ οὗτος ὄχι μόνον πολὺ σοφός, ἀλλὰ καὶ φιλόανθρωπος.

Οἱ ἄνθρωποι εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας των εἶχον ἀνάγκην πυρός· ἀλλὰ τοιοῦτον εὕρισκετο μόνον εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ, δὲν ἠθελε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀγαθόν.

Ὁ Προμηθεὺς ἀφῆρσε τότε κρυφίως ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πῦρ καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην ἐσώρευσαν ξύλα, ἠναψαν μεγάλην πυρὰν καὶ ἠύχαρίστουν ἐκ βάθους καρδίας τὸν Προμηθεῖα διὰ τὸ πολύτιμον δῶρόν του.

Εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄνθρωποι, ὅσάκις ἦτο ψυχρός, ἐκάθηντο πλησίον τῆς πυρᾶς καὶ ἐθερμαίνοντο· ἐμαγείρευον τὴν τροφήν των καὶ ἔτρωγον ἡμέρους τροφᾶς καὶ ὄχι βαλανίδια καὶ ρίζας ὡς χοῖροι. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰργάζοντο τὸν σίδηρον καὶ κατεσκευάζον ἄροτρα καὶ διάφορα ἐργαλεῖα.

Ὁ Ζεὺς, ὅτε εἶδεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὰς φλόγας, αἰόποῖαι ἔλαμπον κάτω εἰς τὴν γῆν, ἐνόησεν ὅτι ὁ Προμηθεὺς ἀφῆρσε τὸ πῦρ καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρῶς.

Ὅθεν παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἥφαιστον καὶ τοὺς σκληροκαρδίους ὑπηρέτας του, τὸ Κράτος καὶ τὴν Βίαν· διέταξε δὲ αὐτοὺς νὰ μεταφέρωσι τὸν Προμηθεῖα μακρὰν εἰς τὸ κρημνῶδες καὶ ἄγριον ὄρος τῆς Σκυθίας Καύκασον καὶ ἐκεῖ νὰ καρφώσωσιν αὐτόν.

Ὁ Ἥφαιστος, ἂν καὶ ἠγάπα τὸν Προμηθεῖα, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ παρακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Διὸς καὶ πρὸς μεγάλην του λύπην μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Καύκασον.

Ὅτε ἐφθασαν ἐκεῖ, εἶπε τὸ Κράτος πρὸς τὸν Ἥφαιστον.

— Ἴδού, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸν ἔρημον Καύκασον, ὅπου οὐδεὶς ἄνθρωπος ζῆ· καιρὸς εἶνε νὰ ἐκτελέσῃς τὴν διαταγὴν τοῦ Διὸς καὶ νὰ καρφώσῃς αὐτὸν στερεῶς εἰς τοὺς ἀποκρήμινους βράχους, διὰ νὰ μάθῃ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν τυραννίαν τοῦ Διὸς καὶ νὰ παύσῃ τὴν φιλάνθρωπίαν του.

Ὁ δὲ Ἥφαιστος ἀπεκρίθη.

— ὦ Κράτος καὶ Βία. Ἄν καὶ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ δεσμεύσω θεὸν συγγενῆ μου ἐπὶ τοῦ ἀγρίου τούτου βράχου, εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ τὸ πράξω· διότι εἶνε βαρὺ ν' ἀπειθῇ τις εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς Διὸς.

Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Προμηθεῖα εἶπεν·

— ὦ φιλάνθρωπε υἱὲ τῆς Θέμιδος, πρὸς μεγάλην μου λύπην καὶ χωρὶς νὰ θέλω θὰ σὲ καρφώσω μὲ ἄλυτα δεσμὰ εἰς τὸν ἔρημον τοῦ-

τον βράχον, ὅπου οὔτε φωνὴν θὰ ἀκούσης, οὔτε μορφὴν ἀνθρώπου θὰ ἴδῃς· θὰ μένης ἐδῶ ἀκίνητος καὶ θὰ σέ φλογίζῃ ὁ καυστικὸς ἥλιος· θὰ μένης ἄυπνος χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ κάμψῃς τὸ γόνυ σου. Οὔτω σληρῶς ἀμείβεσαι διὰ τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Τέλος ὁ Ἥφαιστος πρὸς μεγάλην του λύπην προσήρμοσεν εἰς τοὺς βραχίονας, τὰς κνήμας καὶ τοὺς μηρούς τοῦ Προμηθέως ἀδιάρρηκτα σιδηρᾶ δεσμὰ καὶ ἐκάρφωσεν αὐτὰ στερεῶς ἐπὶ τῶν βράχων. Τὸ δὲ στῆθος του διεπέρασε μὲ σφήνα, ἣ ὁποία ἦτο ἀδύνατον νὰ θραυσθῇ.

Οἱ δὲ ἄσπλαγχνοι ὑπηρέται αὐτοῦ δὲν ἤρκοῦντο εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐχλεύαζον μὲ πικροὺς λόγους τὸν Προμηθέα.

—Κτύπα δυνατὰ καὶ σφίγγε αὐτὸν ὅσον ἠμπορεῖς, ἔλεγε τὸ Κράτος πρὸς τὸν Ἥφαιστον, διότι εἶνε πανοῦργος καὶ καθόλου ἀπίθανον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ δεσμὰ νὰ διαφύγῃ.

Ὁ Προμηθεὺς καρφωμένος ἐπὶ τοῦ βρά-

ἐκάστην ἡμέραν ἔτρωγε τὸ ἥπαρ αὐτοῦ· ἠύξανε δὲ τοῦτο κατὰ τὴν νύκτα καὶ τοιουτοτρόπως ἡ φρικτὴ αὐτοῦ βάσανος οὐδέποτε ἔπαυεν.

Ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη ἐβασανίζετο ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὁ φιλάνθρωπος καὶ ὑπερήφανος Προμηθεὺς. Μετὰ ταῦτα, ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐφόνευσε τὸν αἰτὸν καὶ ἀφ' οὗ συνέτριψε τὰ δεσμὰ ἠλευθέρωσεν αὐτόν.

Πέλοψ.

Ὁ Πέλοψ ἦτο υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τοῦ Σιπύλου εἰς τὴν Λυδίαν. Οὗτος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του καί, ἀφ' οὗ διεπέρασε τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἔφθασεν εἰς τὴν Πίσαν τῆς Ἡλίδος. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαος, ὅστις εἶχεν ὠραίαν θυγατέρα, τὴν Ἴπποδάμειαν.

Πολλοὶ μνηστῆρες παρουσιάζοντο καὶ ἐζήτησαν τὴν Ἴπποδάμειαν εἰς γάμον, ἀλλ' ὁ Οἰνόμαος προέτεινεν εἰς αὐτοὺς ἀγῶνα ἄρματο-

(Παιδικὰ ἀναγνώσματα τευχ. β'.)

δρομίας. Κατ' αὐτὸν ἂν μὲν ἐνίκα ὁ μνηστήρ ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν θυγατέρα του, ἂν δὲ ἐνικᾶτο ἐφόνευεν αὐτὸν ὁ Οἰνόμαος. Ἡ ἄρματοδρομία ἤρχιζεν ἐκ τῆς Πίσσης καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὸν Ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Τόσῃν δὲ πεποίθησιν εἶχεν ὁ Οἰνόμαος εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων του, ὥστε ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μνηστήρα νὰ ἐκκινήσῃ πρῶτος· ἐκεῖνος δ' ἀφ' οὗ ἐθυσίαζε πρῶτον κριὸν εἰς τὸν Δία κρατῶν δόρυ, ἀνέβαινεν ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἄρματός του καὶ ὤρμα πρὸς καταδίωξιν τοῦ μνηστήρος. Προέφθανε δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἐφόνευε.

Τοιοιτοτρόπως εἶχε φονεύσει πολλοὺς μνηστήρας, ὅτε ἐφθασεν ὁ Πέλοψ εἰς τὴν Πίσσαν.

Οὗτος, ὅτε εἶδε τὴν Ἴπποδάμειαν, ἀπεφάσισε ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν σύζυγον. Ἐπειδὴ ἄμωσ προέβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ τὸν Οἰνόμαον, μετεχειρίσθη δόλον. Ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τὸν ἠνίοχον αὐτοῦ Μυρτίλον καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, Μυρτίλε, ν' ἀποκτήσης πλοῦτη καὶ μεγαλεῖα. Βοήθησόν με

νὰ νικήσω τὸν Οἰνόμαον εἰς τὴν ἄρματοδρομίαν καὶ ὑπόσχομαι νὰ σοὶ δώσω τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου μου, ὅταν θὰ γείνω βασιλεὺς τῆς Πίσσης.

Ὁ Μυρτίλος ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Πέλοπος.

Κατὰ τὴν ὠρισμένην λοιπὸν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος ὁ Οἰνόμαος ἀφῆκε τὸν Πέλοπα νὰ ἐκκινήσῃ πρῶτος, ἐκεῖνος δὲ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν πρὸς τὸν Δία θυσίαν του ὤρμησε μὲ μεγίστην ταχύτητα πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ· ἦτο δὲ βέβαιος ὅτι θὰ προφθάσῃ νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτὸν ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους μνηστήρας. Ἄλλ' ἐξαίφνης ὁ τροχὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἄρμα, διότι ὁ Μυρτίλος δὲν εἶχε προσαρμόσει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος τὸν ἥλον, ὁ ὅποιος ἐκράτει τὸν τροχὸν τοῦ ἄρματος. Ὁ δὲ Οἰνόμαος καταπίπτει καὶ πληγώνεται. Οὕτω λοιπὸν ὁ Πέλοψ ἐνίκησεν εἰς τὴν ἄρματοδρομίαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Οἰνόμαος ἀπέθανεν, ὁ δὲ Πέλοψ ἐνυμφεύθη τὴν Ἴπποδάμειαν καὶ ἔλαβε καὶ τὴν βασιλείαν τῆς Πίσσης.

Τότε ὁ Μυρτίλος ἐζήτει τὸ ἥμισυ τοῦ βα-

σιλείου κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ὁ Πέλοψ. Ἄλλ' οὗτος ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὠνομάσθη Μυρτώον πέλαγος.

Διὰ τὰς ἀδικίας του ὁμῶς ταύτας, οἱ ἀπόγονοί του, οἱ Πελοπίδαι, ὑπέφερον πολλὰ δυστυχήματα.

Ὁ Πέλοψ συνέστησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο εἰς τὴν Ὀλυμπίαν κατὰ τέσσαρα ἔτη καὶ διήρκουν ἐπὶ πέντε ἡμέρας. Πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἢ πέραν τοῦ Ἴσθμοῦ μεγάλη χερσόνησος ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Πελοπόννησος.

ΤΕΛΟΣ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

	Σελ.	
Προσευχὴ (ποίημα)	3	
Τὸ σχολεῖον	4	»
Ἡ ὥρα τοῦ σχολείου (ποίημα)	5	»
Ὁ ναὸς	6	»
Ἡ καλὴ συμβουλὴ (ποίημα)	7	»
Τὸ ἡμερονύκτιον	8	»
Τὸ ἡμερονύκτιον (ποίημα)	9	»
Ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος	9	»
Μῆνες, Ἔτος, Ὁραὶ τοῦ ἔτους	10	»
Ἡ ἄνοιξις	12	»
Τὸ θέρος	13	»
Τὸ φθινόπωρον	14	»
Ὁ χειμὼν	15	»
Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους (ποίημα)	16	»
Πόλις καὶ σχολεῖον	17	»
Σκύλος καὶ πετεινὸς	18	»
Ἀλώπηξ καὶ χίνα	20	»
Οἱ δύο πετεινοὶ	22	»
Τράγος καὶ ἀλώπηξ	23	»
Ἡ ἀλεποῦ καλογρηὰ (ποίημα)	25	»
Ὁ ψεύστης βοσκὸς	26	»
Ποντικός καὶ βάτραχος	28	»
Ἡ νῆσσα	30	»
Τέττιξ καὶ μύρμηκες	32	»

Τέττιξ καὶ μύρμηξ (ποίημα)	»	33
Ὄνος καὶ λύκος	»	34
Ἐμπορος καὶ ὄνος	»	37
Τὸ στρουθίον	»	39
Τὰ δύο στρουθία	»	40
Ἡ λαίμαργος ἀλώπηξ	»	42
Μυῖαι καὶ μέλι (ποίημα)	»	43
Λέων καὶ λαγὸς	»	45
Οἱ καλοὶ ἔγγονοι	»	46

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ χελιδὼν	»	49
Τὸ χελιδόνι (ποίημα)	»	50
Τὸ ἀπειθὲς πτηνὸν	»	51
Ὁ πλεονέκτης κύων	»	53
Ὁ ἀνόητος πετεινὸς	»	54
Τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς	»	55
Ἡ ὑπακοή (ποίημα)	»	56
Ὁ ἀχάριστος Ἰωάννης	»	58
Σίδηρος, Ἄργυρος, Χρυσὸς	»	60
Χρυσὸς καὶ ἄργυρος	»	61
Λέων καὶ ἀλώπηξ	»	63
Σέβασθε τοὺς γέροντας	»	64
Ὁ ὄνος καὶ τὰ ἄλλα οἰκιακὰ ζῶα	»	65
Ὁ λαίμαργος Ἡλίας	»	67
Ἡ μηλέα. Τὸ μῆλον	»	69
Ἡ μηλέα καὶ τὰ μῆλα (ποίημα)	»	70
Ὁ καλὸς ἀδελφός	»	71

Ἡ ἠχώ	»	72
Ὁ ἀνόητος χωρικός	»	73
Ἡ τάξις καὶ ἡ οἰκονομία	»	74
Ὁ κύων	»	75
Ἀγελάς, ἵππος, πρόβατον καὶ κύων	»	78
Ἡ προσευχὴ τῆς κέρης	»	79
Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ (ποίημα)	»	81
Ἡ ἀμυγδαλῆ	»	82
Ὁ ξύλινος πούς	»	83
Κολοῖδς καὶ πτηνὰ	»	86
Ὁ πιστὸς κύων	»	87
Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἥλιος	»	89
Ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας (ποίημα)	»	90
Ἡ περιστερὰ	»	92
Ἡ σεμνὴ Ἀσπασία	»	93
Τὸ θυγάτριον τοῦ Ἰαείρου	»	94
Ὁ κυνηγετικὸς κύων καὶ οἱ δύο λαγοὶ	»	97
Τὸ σμαριδάκι καὶ ὁ ψαρᾶς (ποίημα)	»	97
Ὁ χοῖρος	»	98
Οἱ στάχυες τοῦ σίτου	»	100
Τὰ στάχυα (ποίημα)	»	100
Ὁ φιλαλήθης Γεώργιος	»	101

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μυθολογία

Δαίδαλος καὶ Ἴκαρος	»	103
Ἡρακλῆς	»	108
Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία		
Α' Φρίξος καὶ Ἑλλη	»	111
Β' Ἰάσων καὶ Πελίας	»	114
Γ' Οἱ Ἀργοναῦται	»	117
Προμηθεὺς	»	122
Πέλοψ	»	129

172	a	11. 11. 11.
173	a	11. 11. 11.
174	a	11. 11. 11.
175	b	11. 11. 11.
176	e	11. 11. 11.
177	a	11. 11. 11.
178	a	11. 11. 11.
179	a	11. 11. 11.
180	e	11. 11. 11.
181	e	11. 11. 11.
182	e	11. 11. 11.
183	e	11. 11. 11.
184	e	11. 11. 11.
185	e	11. 11. 11.
186	e	11. 11. 11.
187	e	11. 11. 11.
188	e	11. 11. 11.
189	e	11. 11. 11.
190	e	11. 11. 11.
191	e	11. 11. 11.
192	e	11. 11. 11.
193	e	11. 11. 11.
194	e	11. 11. 11.
195	e	11. 11. 11.
196	e	11. 11. 11.
197	e	11. 11. 11.
198	e	11. 11. 11.
199	e	11. 11. 11.
200	e	11. 11. 11.

SISMANCOGLIO
 MECCANICA

MEZZOFRITTON

Mezzofritton

103	e	11. 11. 11.
104	e	11. 11. 11.
105	e	11. 11. 11.
106	e	11. 11. 11.
107	e	11. 11. 11.
108	e	11. 11. 11.
109	e	11. 11. 11.
110	e	11. 11. 11.
111	e	11. 11. 11.
112	e	11. 11. 11.
113	e	11. 11. 11.
114	e	11. 11. 11.
115	e	11. 11. 11.
116	e	11. 11. 11.
117	e	11. 11. 11.
118	e	11. 11. 11.
119	e	11. 11. 11.
120	e	11. 11. 11.